

časopis Bilingválneho
gymnázia M.Hodžu

KARIS

5.
2015/16

EDITORIÁL

Predsa to prišlo! Desať mesiacov ubehlo rýchlejšie než študenti koliečko na tisícpäťstovke a máme tu dlho očakávané prázdniny. Tretiak bol hnusná zver, vyhladovaná a nenásytná, snažiaca sa všetkých nás roztrhať. Ani som neverila, že jedného dňa budem môcť s ľahkosťou na duši povedať, že je to za mnou. Ale prišlo to a teraz máme za úlohu už len oddychovať. Nachytať kde-tu nejaký bronz, vyvaliť sa pri vode a potajme sa tešiť na to, ako sa tu zas o dva mesiace stretne.

Karis tento rok zažil dosiaľ nevídané, neslýchané veci. Vedeli ste, že sme boli v Prahe? Navštívili sme Stovežatú kamošku a spolu s ňou aj redakciu časopisu Harper's Bazaar. Vedeli ste, že sa nám podarilo získať Cenu TV Markíza 2. stupňa na súťaži Štúrovo pero? Ani ja sama som neverila, keď som sa to dozvedela. Zorganizovali sme úspešné narodeniny, o ktorých sa na nasledujúcich stranách dozviete všetky detaily. Touto cestou by sme vám, našim čitateľom, chceli poďakovať za prejavenu podporu v tomto školskom roku. Prajem vám, v mene celej redakcie, nezabudnuteľné prázdniny!

Alica Bednáríková

Redakcia

Pedagóg: PhDr. Beáta Makovická

Šéfredaktor: Alica Bednáríková

Zástupca: Marika Tisoňová

Korektori: Kristína Grolmusová, Terézia Čviríková, Radko Stolárik, Lujza Kočíková, Nora Mlynáriková

Grafici: Martina Orvošová, Martin Bažlekov

Propagácia: Lujza Kočíková (koordinátor), Marika Tisoňová, Michaela Hanušíaková, Miriama Bernátová, Katarína Cigániková, Jana Kováčsová, Jana Uhrinová, Denisa Rišianová, Erika Laššáková, Mária Rusnáková, Janka Klimeková, Helena Kutnarová, Svetlana Kurucová, Alex Danková, Alexandra Špiriaková, Matúš Kasl, Radko Stolárik, Soňa Lukáčová

Redakcia: Majka Sobčáková, Radko Stolárik, Marika Tisoňová, Vanda Zaklaiová, Michaela Hanušíaková, Andrea Minichová, Alica Bednáríková, Rado Budoš, Helena Galbavá, Mária Rusnáková, Erika Laššáková, Jana Niepelová, Jana Uhrinová, Denisa Rišianová, Lucia Magáthová, Háma Ismail, Soňa Lukáčová, Saba Kvasnicová, Janka Klimeková, Alžbeta Štefániková, Daša Novyzedláková, Terézia Čviríková, Helena Kutnarová, Svetlana Kurucová, Vlado Pekár, Racheal Temitope Ijisesan Perryová

Fotografi: Lucia Mrvová, Janka Klimeková, Daša Novyzedláková

Kontakt:
magazinekaris@gmail.com

- 19 **Goodbye, my name was Ruth**
- 24 18 vecí, bez ktorých nemôže žiť Alexandra Špiriaková
- 27 **Robia viac, ako sa od nich očakáva**
- 31 Cestovanie - Katka Kandriková
- 42 **Vyhodíme odpadkové koše?**
- 45 Malalata
- 53 **10 things we share with Hogwarts**
- 57 Leto, letko, letičko

NÁZORY

ADELA DUJSÍKOVÁ:

V Karise ešte len začínam, no už teraz som si istá, že som sa dostala medzi správnych ľudí. Baví ma písať články a vždy ma zahreje pri srdci, ak si ich niekto prečíta. Aj samotný priebeh získavania informácií je veľmi užitočný, nakoľko mám možnosť porozprávať sa s ľuďmi, s ktorými by som sa za normálnych okolností nerozprávala. V skratke a jednoducho, Karis mi otvoril oči a vďaka nemu som zistila, ako málo som sa zaujímala o svoje okolie. Karis ti ukáže cestu, poradí výšku, dá super tip na knihu, zoznámí ťa s ľuďmi... teda perfektný partner, no nie?

RADKA LACOVÁ:

Od pozitívne naladených ľudí, akých je v Karise neúrekom, si človek musí kúpiť nové číslo. Každý si v ňom dokáže nájsť to svoje - tajný milovník varenia, zaniietený cestovateľ, ba aj ten, čo si chce zaspomínať na udalosti nedávno minulé. Za prečítanie tento rok stálo mnoho rubrik, ja som sa vždy najradšej pristavila pri zahraničných univerzitách. Originálne boli aj nápady otázok pre pána riaditeľa a rozhovorov Znami(e) - neznami(e). Takisto oceňujem aj súťaže, ktoré určite zatraktívnilo Karis medzi GBAS-ákmi. V neposlednom rade je skvelé, že dáte možnosť GBAS writerom ukázať svoje schopnosti. Za všetky tieto aktivity si určite zaslúžite cenu TV Markíza. Gratulujem a prajem ešte veľa kreatívnych nápadov!

HÁMA ISMAIL:

V redakcii som zatiaľ len prvý rok. No aj vďaka nedávnej súťaži, ktorej sa náš časopis zúčastnil, môžem povedať, že Karis sa viditeľne posúva dopredu. V súčasnosti mnoho školských časopisov upadá, no našťastie s tým u nás nie je problém. Myslím si, že so mnou bude väčšina súhlasíť v tom, že veľké pozitívum je rôznorodosť časopisu s témami zo života školy a aj mimo nej. A tiež nápaditosť článkov, aké nikde inde nenájdete. Možno by sa sem -tam hodila aj taká tá kontroverznejšia alebo vážnejšia téma, ale predsa len, je to školský časopis. Ja osobne veľmi veľa premýšľam, väčšinou nad zbytočnosťami, no predsa len dať niekedy svoje myšlienky na papier celkom pomáha. Prispievanie do nášho časopisu mi umožňuje vyjadriť svoj názor na určité záležitosti. A pravdu povediac, mám potom lepší pocit, keď si môžem povedať, že sa zapájam aspoň do nejakej tej mimoškolskej aktivity.

ÚSPECH NA BIBLICKEJ OLYMPIÁDE

Je streda 17.5. a ja o siedmej ráno sedím na stanici. Rozospatá čakám na vlak, ktorý ma odvedie do Michaloviec. Spolu s Adkou Škrkovou a Veronikou Bergerovou sme vyhrali diecézne kolo Biblickej olympiády a tým sme prvýkrát našu školu posunuli do celoslovenského kola. To sa tento rok koná na Zemplínskej Širave. Vo vlaku nájdem p.uč. Mičáňovú a zvyšok nášho tímu. Napriek tomu, že cestujú omnoho dlhšie než ja, nevyzerajú veľmi unavene. Práve naopak - všetky sa tešíme a sme zvedavé, čo nás čaká.

Po dlhej ceste vlakom a kratšej ceste autobusom sme na mieste. Sme prekvapené, no potešené luxusom penziónu Juliana, v ktorom sa to všetko odohráva. Chatka, v ktorej sme ubytované, spoločenská miestnosť či jedlo - všetko je tu úžasné. Už pri prvom

obede sme si nevedeli vynachváliť kuchárov, pretože pripravili chutný a sýty obed, a to aj bezlepkovú či vegetariánsku variantu (áno, náš tím otestoval kuchyňu najviac, keďže sme každá mali inú stravu :-)). Po obede bola naplánovaná prehliadka pamiatok v okolí. Navštívili sme gréckokatolícky kostolík v Klokočove, kde sa nachádza kópia obrazu Panny Márie, ktorý pred mnohými a mnohými rokmi počas nepokojov roni

slzy. Naša ďalšia zastávka bolo Zemplínske múzeum v Michalovciach, ktoré ale rekonštruovali. Napriek tomu prišiel sprievodca vonku a porozprával nám o základoch rotundy, ktoré ležia na pozemku pri múzeu, o kostole a o kaštieli, v ktorom múzeum sídli. Nakoniec sme navštívili kostolík v Lesnom, kde sme si mohli obzrieť fresky z 13. storočia. Všetky tieto pamiatky mali veľ-

kú výpovednú, ale aj historickú hodnotu, no nebudem vás zaťažovať detailami. Povieť vám len, že sa to naozaj oplatí vidieť. Putovanie po okolí sme zakončili v Michalovciach, v gréckokatolíckej bazilike, kde pre nás košický eparcha vladyka Milan Chautura odslúžil gréckokatolícku svätú liturgiu. Pre mnohých súťažiacich, vrátane mňa, to bola prvá gréckokatolícka liturgia, na ktorej som sa zúčastnila, preto som bola mnohými vecami prekvapená. Napriek tomu, že aj rímskokatolíci, aj gréckokatolíci patria do spoločnej katolíckej cirkvi, nájde sa medzi nimi mnoho rozdielneho. Preto bola pre mňa účasť na tejto liturgii najväčším zážitkom prvého dňa. Nasledovala skvelá večera a zoznamovací kruh (ktorý bol, tak ako vo väčšine prípadov, skôr podobný vajcu :-)), v ktorom sme sa neskôr mohli známyho biblistu Doc. ThDr. Františka Trstenského, PhD. a ostatných členov poroty opýtať na všetko, čo nás pri čítaní 1. knihy Samuelovej a Evanjelia podľa Lukáša (knihy, ktoré boli základom tohtoročnej olympiády) zarazilo. Potom sme už šli do chatky a (napriek veľkej snahe si niečo ešte narýchlo pozrieť) do pol hodiny sme zaspali.

Po zaujímavom dni nás ale čakal ten náročnejší, čiže deň samotnej súťaže. Boli sme unavené a vystresované, ale už postup na celoslovenské kolo bolo pre nás veľkým úspechom, preto sme sa rozhodli, že sa nebudeme trápiť, než už skončíme akokoľvek. Poveda-

li sme si, že by ale bolo fajn, ak by sme sa umiestnili aspoň v prvej polovici z desiatich súťažných tímov. Súťaž sa skladala zo šiestich častí. Začínali sme vedomostnými otázkami, ktoré boli celkom zákerné, keďže mohla byť správna jedna, dve, tri alebo všetky možnosti. Pokračovalo sa posolstvom biblického textu, ktoré pre náš tím dopadlo najlepšie - stratili sme iba jeden bod a dostali sme sa na prvú priečku. Nasledovali audio úlohy, scény, písanie listu a práca s obrazmi. Písanie listu bolo tiež jednou z úloh, v ktorých sme nekompromisne viedli. Cieľom bolo napísať list na jednu zo zadaných tém (Autority v mojom živote, Potreba každodennej modlitby, Milosrdenstvo ako životný štýl). Museli sme použiť aspoň jeden argument z oboch kníh spolu s reálnym životným svedectvom, no muselo to byť napísané ako kamarát kamarátovi. Môže sa to zdať ako náročná úloha a časovo rozhodne náročná bola - mali sme len pol hodinu. Za pol hodinu si vybrať tému, rozhodnúť, o čom budeme písať, dohodnúť sa, čo presne napíšeme, prepísať to do čistopisu - to naozaj nie je jednoduché. My s Adkou sme však už mali za sebou maturitné

slohy a dokonca sme obidve poznali reálny prípad našej kamarátky, ktorej by sa zišiel zvyk modliť sa pravidelne. Veronika súhlasila, a tak sme rovno začali písať čistopis. Pred každou vetou sme sa zastavili a poriadne si premysleli, čo chceme napísať. Tým sme si ušetrili čas a nemuseli neskôr list prepisovať. Po uplynutí doby na napísanie listu sme ich nahlas čítali. Náš list som čítala ja, keďže som ho napísala a môj rukopis je niekedy naozaj náročné prečítať :-). Po skončení súťažných kôl nasledoval obed a po ňom už všetkými očakávané vyhodnotenie. Napriek tomu, že sme boli šťastné už za postup, samozrejme, sme sa chceli umiestniť čo najlepšie. Po vyhlásení prvej polovice sme boli šťastné, že do nej nepatríme (vyhlasovalo sa, samozrejme, od konca ;-), no boli sme naozaj napäté, keďže medzi druhým a šiestym miestom bol rozdiel len dva body. Nakoniec ostala len prvá trojka, a preto pri našom stole sa naozaj ani nedýchalo. Veď kto by nechcel vyhrať? Keď vyhlásili druhé miesto a naša škola to nebola, ovládla nás neopísateľná radosť. Darčkové tašky boli plné tak, že sa roztrhli, slzy šťastia (hlavne u mňa) nekonečné a pocity ne-

skutočne krásne. Sme najlepším tímom na Slovensku... Dokonca pred druhým miestom s náskokom 4,5 bodu. My, obyčajné štátne gymnázium. Nepotrebujeme biblistov či milióny stretnutí s katechétkou, stačí nám... Čo nám vlastne dopomohlo k výhre? Ktovie. Každá by sme asi na túto otázku odpovedali inak. Podľa mňa to bolo vďaka nášmu rozhodnutiu ukázať ľuďom na škole, že aj touto cestou sa dá ísť. Že viera je niečo, čo patrí aj do školy. Možno tomu dopomohol aj sľub žilinského biskupa, že ak vyhráme, zaplatí nám Svetové dni mládeže (na ktoré sa teraz už všetky tešíme ;-)). Rozhodne by sme to ale nedokázali bez pomoci Ducha svätého, čiže... takto to asi malo byť.

Biblická olympiáda sama o sebe je priestorom na rozvoj viery a náboženského čítania na školách. Takže teraz, keď sme dokázali, že nie len študenti cirkevných gymnázií majú šancu vyhrať, dúfam, že sa aj budúci rok nájde skvelý tím, ktorý bude pokračovať v našich šľapajách :-).

LUJZA KOČÍKOVÁ

CESTOVATEĽSKÝ DENNÍK ZVOLEŇČANOV KARISÁKOV

Naša crew vycestovala zas a znova. Tento raz sa však uskromnila a nešla za hranice, ale do samotného srdca Slovenska – Zvolena. 21.- 22. apríl sme strávili prednáškami a stretnutiami na Štúrovom pere. To, že to všetko nebolo na škodu, sa dozvieme aj v pokračovaní nášho cestovateľského denníka...

PIATOK

11:34 Toto je ono? Stanica akoby vystrihnutá z westernu s jednou koľajou v strede námestia. Už po vystúpení z vlaku nás vítali plagáty, čo lákali ľudí, aby navštívili Lesnícke dni. Sme tu vôbec správne? Hľadať naše uby-

tovanie by nemalo trvať dlho, tak sa môžeme rovno vydať na to.

12:25 Internát hned' za rohom nevedia nájsť naozaj len ženy. Teda lepším názvom by bolo bludisko. Ak ste sa niekedy stratili na internáte v Priekope, toto je už úplne iné „kafe“. Ale už sme tu a ako pravé hipsterky si vychutnávame náš vegetariánsky, bezlaktózový aj bezlepkový obed.

13:47 Vyrázili sme do ulíc a treba povedať, že Štúr sem, Štúr tam, Štúra nájdete jednoducho všade. Aj knižnica, kam sme mierili, niesla jeho meno a nachádzala sa v strede

dlhokánskeho námestia. Dokonca aj v názve našej súťaže je tento švihák!

15:20 Už máme po pár prednáškach, no stále prichádzajú nové. Aby ste chápali, Štúrovo pero je súťaž stredoškolských a vysokoškolských časopisov. Ten náš sa na nej už zúčastnil a padli aj slová uznania. Ale stále sme čakali niečo viac...

Rozdelili nás do skupín a teraz si musíme vypočuť tvrdé slová nášho porotcu Lukáša Dika, ktorý je riaditeľom spravodajstva RTVS.

17:24 To nebolo až také zlé. Nevychválil Karis do nebies, no ani ho nezhodil, čo je veľmi dobré znamenie. Vedľa nás sedí chlapec. Vysoký, zadumaný, vyzerá ako intelektuál. Po nadviazaní kontaktu vysvitne, že je to Zdenko, šéfredaktor technického vysokoškolského časopisu. On náš časopis vychválil, a tak sme i začali naberať prvé kontakty.

18:12 Patrik Herman na nás vrhol záplavu

„hejtu“ ako mladí reperi hovoria. Všetkým časopisom vytkol neoriginálne nadpisy článkov typu: Deň učiteľov 2016, Imatrikulácie alebo Vianoce sa blížia... Vyzdvihol dobre vlastnosti novinárov a tými sú: vedieť klásť zaujímavé nečakané otázky, nebáť sa toho a vybrať si najzaujímavejšiu časť a tú použiť ako nadpis. Takisto nezabudol povedať aj nejaké tie celebrityné klebety, ktoré sú nie vždy pravdou a na to si musíme dávať všetci pozor, lebo mať kvalitný zdroj informácií je vždy základ.

22:58 Mohli sme sa vrátiť naspäť skôr, no zháňanie pyžama po večernom Zvolene nám prišlo viac vhod. Naplnení nápadmi zaspávame, no naše zaspávanie je prerušované hlasným spevom premotivovaných súťažiacich. Síce s prekážkami, no my si teraz predsa len vyberáme spánok. Dobrú noc.

SOBOTA

7:03 A je to tu! Náš posledný deň strávený vo Zvolene. Škoda len, že sa začína pípaním,

bzučaním, kikiríkaním a podobnými neprijemnými zvukmi našich budíkov. Samozrejme sme už nedočkavo premýšľali o tom, čo prinesie tento deň pre náš malý časopis. No dobre, možno nie až tak nedočkavo, aby sme hneď na prvé zacinkanie vyskočili z postelí, ale raňajky sme ešte našťastie stihli. Napriek tomuto rannému mini dobrodružstvu sme do knižnice dorazili medzi prvými, keďže sme mali so sebou osôbku, ktorá pozná všetky zákutia a skratky Zvolena.

9:14 Pohodlne sme sa usadili a začína ďalšia prednáška alebo inými slovami dobré rady a postrehy Patrika Hermana na pokračovanie. Bola to síce väčšinou kritika, no na-

šťastie nemierená práve na náš časopis. Boli sme pravdaže uistení, že svojimi slovami nás nechce odradiť od našich názorov ani od písania, ani od života a podobných vecí. Kritika môže byť fajn, ale keď bolo asi na našich tvárach veľmi viditeľné, že viac už nezvládneme, obdaril nás ešte pár skvostami zo svojej zbierky hlavolamov a nechal nás ísť.

10:21 Po krátkej prestávke zas sedíme všetci pokope. Tentoraz na prednáške trochu inak s profesionálnym fotografom. Tu si prišli na svoje aj členovia redakcií, ktorí nemajú na starosti priamo písanie. A taktiež diskusia s pánom Matthiasom Settelem, generálnym riaditeľom televízie Markíza, ktorý nám prezradil zopár pikošiek o programoch ako Horná Dolná alebo Farma. Vôbec pri tom neskrýval radosť z ich úspechu.

11:58 A Štúr je tu zas. Keďže sa jeho meno v tieto dni tak často spomína, rozhodli sme sa, teda organizátori našej súťaže sa rozhodli, navštíviť aj jeho pamätník vo Zvolene. Jeho busta v nadživotnej veľkosti sa nachádza v strede parku plného hrajúcich sa detí, no my sme sa nenechali odradiť a s vážnymi tvármi sme slávnostne položili k soche s ďakovnými slovami veľkú kyticu.

12:34 Konečne. To, na čo sme tak netrpezlivo čakali. Osud nášho Karisu. Teda v podstate vyhodnotenie celej súťaže. Ako inak, odovzdávanie cien pre stredoškolské časopisy bolo na programe ako posledné, takže o to dlhšie sme čakali v nevedomosti. Zamestnali nás zatiaľ aspoň obrovitánske škatule tic-tacov, ktoré si pre nás pripravil ďalší významný člen poroty z Európskeho parlamentu. Boli naozaj fascinujúce. Vyhodnocovanie sa už blížilo ku koncu a pomaly sa míňali ocenia. Nám už neostávalo nič iné, ako dúfať, aby ani

nás nejaká ta odmena neminula a aby sme stihli vlaky domov. A tak to prišlo. Keď sme začuli názov nášho časopisu, natešené sme sa predierali davom, aby sme si prevzali cenu druhého stupňa, ktorú udeľovala práve Televízia Markíza.

Toto ocenenie je pre Karis naozaj úspech,

keďže sme ho nikdy predtým nezískali. Ani nehovoriac o konkurencii vyše osemdesiatich časopisov. Mohlo by to byť dobré znamenie nášho posunu dopredu a hlavne dúfame, že v tomto s nami súhlasíte aj vy.

LUCIA MAGÁTHOVÁ, HÁMA ISMAIL

ESENCIA NOVINÁROV

Zaujímalo vás niekedy, čo dokáže také päťročné dieťa? Veľa z nás si to už možno ani nepamätá, ale to je práve čas, kedy sa začína vytvárať vaša kreativita, chrľite nápady a za každým problémom hľadáte dôvod alebo vinníka. Päťročné dieťa rado tvorí v skupine kamarátov a neustále sa pýta analytické otázky. Je to aj vek, kedy začína písať a prichádza na to, že je to veľmi zábavná aktivita.

Ako už viete, náš časopis tento rok oslavuje piate narodeniny a ani v jednej vlastnosti nezaostáva za priemernými vlastnosťami päťročného dieťaťa. Zvedavo sa pýta, využíva fantáziu a zakaždým vie prísť otravovať s niečím novým. Toto jubileum bolo aj patrične oslávené, tradične v klube so špeciálnym hosťom zo sveta žurnalistiky.

Tohtoročný prominentný hosť prišiel dlhou trasou na bicykli až k bránam školy, no ani to mu nezabránilo poskytnúť interview. A nie, nebol to Peter Sagan, ale Ing. Vladimír Ješko, ktorý je šéfredaktorom časopisu Quark. S týmto časopisom sa môžete stretávať na hodinách fyziky aj na našej škole. Je to časopis, ktorého úlohou je spopularizovať vedu a techniku medzi všetkými ľuďmi, preto je písaný jednoduchšie s dôrazom na čo naj-

lepšie vysvetlenie daného problému.

Najzaujímavejšou kuriozitou nášho hosťa bolo, ako vlastne prišiel k písaniu. A to písaním kritických listov iným časopisom z nemocnice, kde sa ocitol, lebo si roztrhol achilovku. Otázka, či by začal písať, keby sa mu táto nehoda neprihodila, ostáva ako vždy vo hviezdach. Podľa Vladimíra Ješka je najdôležitejšou črtou dobrého novinára talent a nie škola. O tom svedčí aj to, že on sám študoval hutníctvo a do svojej nehody sa ve-

noval vede. Ďalšou dôležitou vlastnosťou sú určite aj dobré vzťahy s inými novinármi či radosť z písania. Talent spolu so zanietenosťou tvorí takzvanú esenciu novinára, ktorej bolo v tej chvíli v klube na jeden meter štvorcový viac než dosť. A čo by radil začínajúcim novinárom? Aby si to rozmysleli.

Popri zvažovaní všetkých „za“ a „proti“ práce žurnalistu sme prišli k záveru, že všetko záleží od nadania daného jedinca.

Po ukončení prednášky nastal čas na slávnostné krájanie torty, ktorá si hneď našla miesto v našich žalúdkoch a aj srdciach. Celý deň sa niesol v znamení našich narodenín, hlavne rôznymi súťažami o sladkosti alebo knihy. Výsledky boli takisto vylosované na tomto podujatí. Po občerstvení, gratuláciách a, samozrejme, „photoshootingu“, nastal čas sa rozlúčiť s vedomím, že sme pripravení čeliť ešte väčším výzvam, ktoré na nás čakajú budúci rok.

LUCIA MAGÁTHOVÁ

ČO JE NÁPLŇOU PRÁCE OMBUDSMANKY?

Medzi mnohými májovými besedami a diskusiami sa u nás v škole našiel čas aj na pohostenie pani ombudsmanky Jany Dubovcovej. Zavítala ku nám v spoločnosti dvoch mladých ľudí - Mariána Töröka a Renáty Zábojovej. Tí ju sprevádzali aj počas

"S pani ombudsmankou som sa zoznámila cez Lead Up od FGE, kde je ona mojou mentorkou. Keďže viem, čo robí a čo všetko rieši, rozhodla som sa spraviť diskusiu u nás v škole a ukázať vám, že existuje niekto, kto sa zaoberá pochybeniami štátnych orgánov."

- Barbora Peťková, organizátorka

Veru tak, verejný ochranca práv, alias ombudsman, má na starosti kontrolovanie postupov štátnych orgánov. Veď aj tie sa môžu pomýliť. Ukázalo sa to ako práca s mnohými zaujímavými prípadmi a rozhodne zaujala viacerých z nás.

AJ MY SME BOLI ZVEDAVÍ

Ako ste sa dostali k práci ombudsmanky? Išli ste si za týmto cie-

lom, či to bola len náhoda?

Celý život som bola veľmi aktívny človek a zaujímala som sa o spoločnosť. Stále som mala pocit, že by sa mala zlepšovať a chcela som k tomu prispieť. Preto som sledovala dianie okolo seba a aktívne sa zapájala do mnohých činností aj pred rokom 2000, aj potom, keď sa začal u nás formovať zákon o verejnom ochrancovi práv. O tento post som

sa hneď uchádzala, no nebola som vtedy zvolená. Môj predchodca, Pavol Kandráč, bol na tomto poste dve funkčné obdobia, čiže 10 rokov. Keď prichádzalo ďalšie volebné obdobie, znovu som sa o miesto uchádzala a tentokrát som bola zvolená. Tak som sa pustila do práce.

Ako presne prebieha zvolenie do funkcie ombudsmana?

Je to rovnaký postup nominácie ako vždy keď národná rada niekoho volí. To znamená, že určitý počet poslancov národnej rady musí navrhnúť kandidáta, za ktorých sa potom hlasuje.

Čo by ste odporúčali študentom, ktorí by chceli ísť vašou cestou?

Rozhodne prihlásiť sa na vysokú školu, na právnickú fakultu.

Ako sa vám páčilo na našej škole?

Nakoľko my teraz skúmame aj bezbariérovosť, tak prvé, čo som si všimla, bolo, že sme museli ísť až do podkrovia po schodoch a nikde som nevidela výťah. A inak sa mi vaša škola páči, všimla som si na stenách rôzne veci, čo vyplývajú z vašej činnosti, takže škola určite robí plno aktivít. A podľa diskusie, ktorú sme mali, usudzujem, že ste veľmi zvedaví a chcete sa veľa dozvedieť.

Na záver by sme sa chceli poďakovať najmä pani ombudsmanke a jej kolegom, že nás navštívili, ale aj všetkým zúčastneným za to, že prišli a aktívne sa zapojili do debaty.

SPRACOVALI: ADELA DUJSÍKOVÁ,
SOŇA LUKÁČOVÁ

VOLEJBALOVÝ APRÍL NA GBASE

Mesiac apríl bol pre sučianskych volejbalistov mimoriadne úspešný. Úspechy sme zbierali všade, kam sme prišli.

Hneď prvý aprílový deň sme sa zúčastnili turnaja zmiešaných družstiev (4 chlapci+2 dievčatá) na Gymnázium J. Lettricha v Martine, ktorý organizoval Krajský stredoškolský parlament pre región Turiec. Sily sme si zmerali so 6 ďalšími školami, a to s Pedagogickou a sociálnou akadémiou Turčianske Teplice, GYMLETom, Obchodnou akadémiou MT, Evanjelickou spojenou školou MT, SOŠ obchodu a služieb MT a so SOŠ dopravnou MT-Priekopa. Do turnaja sme vstúpili výhrou nad najsilnejším súperom, domácim GYMLETom a víťazné ťaženie sme udržali až do konca turnaja. Preto sme si bez jediného prehratého zápasu hrdó odniesli do Sučian zlatý pohár. O výhru na tomto turnaji sa postarali Rasťo Juhás, Alex Laštík, Miki Turan, Kiko Šándor, Majo Michalides (vyhlásený ako najlepší hráč turnaja), Samo Kollár, Kubo Zelina, Alex Tománek, Kika

Stehlíková, kapitánka Miška Vápeníková a Džona Niepelová. Nemôžem, samozrejme, zabudnúť ani na pána trénera Gombárskeho a na vedúcu družstva Katku Kandrikovú,

ktorá sa ako tajomníčka Krajského parlamentu podieľala na organizácii turnaja.

O týždeň neskôr, teda 8.4., sa chlapčenské družstvo zúčastnilo Majstrovstiev okresu SŠ, ktoré sa konali opäť na Gymlete. Bez prehratého zápasu zdolali vrtkých súperov a tým, že na konte mali len 1 prehratý set, potvrdili, že v Sučanoch hráme kvalitný volejbal a zaslúžene si odniesli zlatý pohár. Výhrou na MO si vybojovali miesto na Majstrovstvách Žilinského kraja, ktoré sa konali 21. 4. na SOŠ dopravnej v MT-Priekope. Tu sa stretli s naozaj kvalitnými súpermi, s volejbalistami z Tvrdošína, Žiliny, Liptovského Mikuláša a

Čadce. Zabojovali a úspešne priniesli bronzový pohár. Na MO a MK chlapcov nás reprezentovali: Alex Tománek, Samuel Kollár, Kristián Šándor, kapitán Mário Michalides,

Jakub Zelina, Daniel Krešák, Mikuláš Tristan Turan, Marek Petrik, Matúš Seči a Rastislav Juhás.

Dievčenské MO sa uskutočnili 14.4. (prekvapivo) opäť na Gymlete. S najväčším rivalom Gymletom sme odohrali prvý veľmi vyrovnaný zápas a k výhre nám okrem herných závažností súperok pomohla aj ich psychická neistota, ktorá sa v 3. sete zmenila na strach, a tak sme zaslúžene zvíťazili. S ostatnými tímami sme si hravo poradili, no a keď už bolo isté, že budeme na 1.mieste, do posledného

zápasu sme do základnej zostavy postavili naše najmladšie hráčky. Aj keď sme napokon v tajbrejku tesne prehrali, nič to nezmenilo na našom konečnom umiestnení. Rovnako ako chlapci sme si odniesli zlatý pohár a vybojovali si postup na Majstrovstvá kraja. Na tie sme 22. 4. cestovali až do Liptovského Hrádku. Tam už boli oveľa problémovitejší súper, keďže značnú časť tímov tvorili profesionálne volejbalistky. Odohrali sme zápas s majsterkami Slovenska z Gymnázia Liptovský Hrádok, s Gymnázium Námestovo, s OA Čadca a s akademičkami z Bilingválneho gymnázia v Žiline. Napriek silnej konkurencii sme sa umiestnili na peknom 3. mieste a domov sme odchádzali s úsmevom na perách a bronzovým pohárom v ruke. Na MO a MK dievčat nás reprezentovali: Viktória Hurtišová, Zuzana Medvedová, Tereza Dzobová, Kristína Stehlíková, Aneta Benedigová, kapitánka Michaela Vápeníková, Paulína Tomagová, Jana Niepelová a Heidi Pechová.

NA SLOVÍČKO S PÁNOM RIADITEĽOM

Plánuje sa na našej škole počas leta niečo prerábať alebo vylepšiť?

Áno. Prázdniny sú vždy vhodné aj na realizovanie prác, ktoré počas dní školského vyučovania nie je možné robiť. Tohtoročné letné prázdniny chceme využiť na prebudovanie dievčenských a chlapčenských šatní v trakte telesnej výchovy, vybudovať viac spŕch, umývadiel, vymeniť vykurovacie telesá, vybaaviť prezliekarne zrkadlami a fénmi a ďalšie vylepšenia. Túto rekonštrukciu robíme v spolupráci s rodičmi a rodičia ju aj celú budú finančne zabezpečovať, za čo im patrí poďakovanie od nás všetkých. Verím, že výsledok bude milým ale hlavne potrebným poprázdňinovým darčekom. Radi by sme aj obnovili náter celej strechy nášho gymnázia a tiež urobili výmenu vykurovacích telies, vrátane regulácie celého vykurovacieho systému, ale zatiaľ na tieto naše zámery nemáme finančné prostriedky od nášho zriaďovateľa.

Nastanú na škole od budúceho školského roka nejaké zmeny? Ktorí učitelia odchádzajú? Akí učitelia prídu budúci rok?

Aj koniec tohto školského roka je spojený s odchodmi niektorých pedagogických zamestnancov z rôznych dôvodov a začiatok nového roka bude spojený s príchodom nových. Pravdepodobne ste zaregistrovali, že pred pár týždňami či dňami odchádzali pani profesorky Andrea Kocifajová a Katarína Bobáková, ktoré si budú plniť materské a rodičovské povinnos-

ti, no a tiež po troch rokoch pôsobenia na našej škole pani profesorka Ruth Elliott, po roku pán profesor Martin Huňora a po polročnom pôsobení pani profesorka Anna Themárová. Všetkým odchádzajúcim kolegom ďakujeme za pomoc a veľmi dobre odvedenú prácu a želáme im len to najlepšie v ďalších rokoch ich života, či už pracovného, alebo osobného. Kolegyniam na materskej a rodičovskej dovolenke želáme,

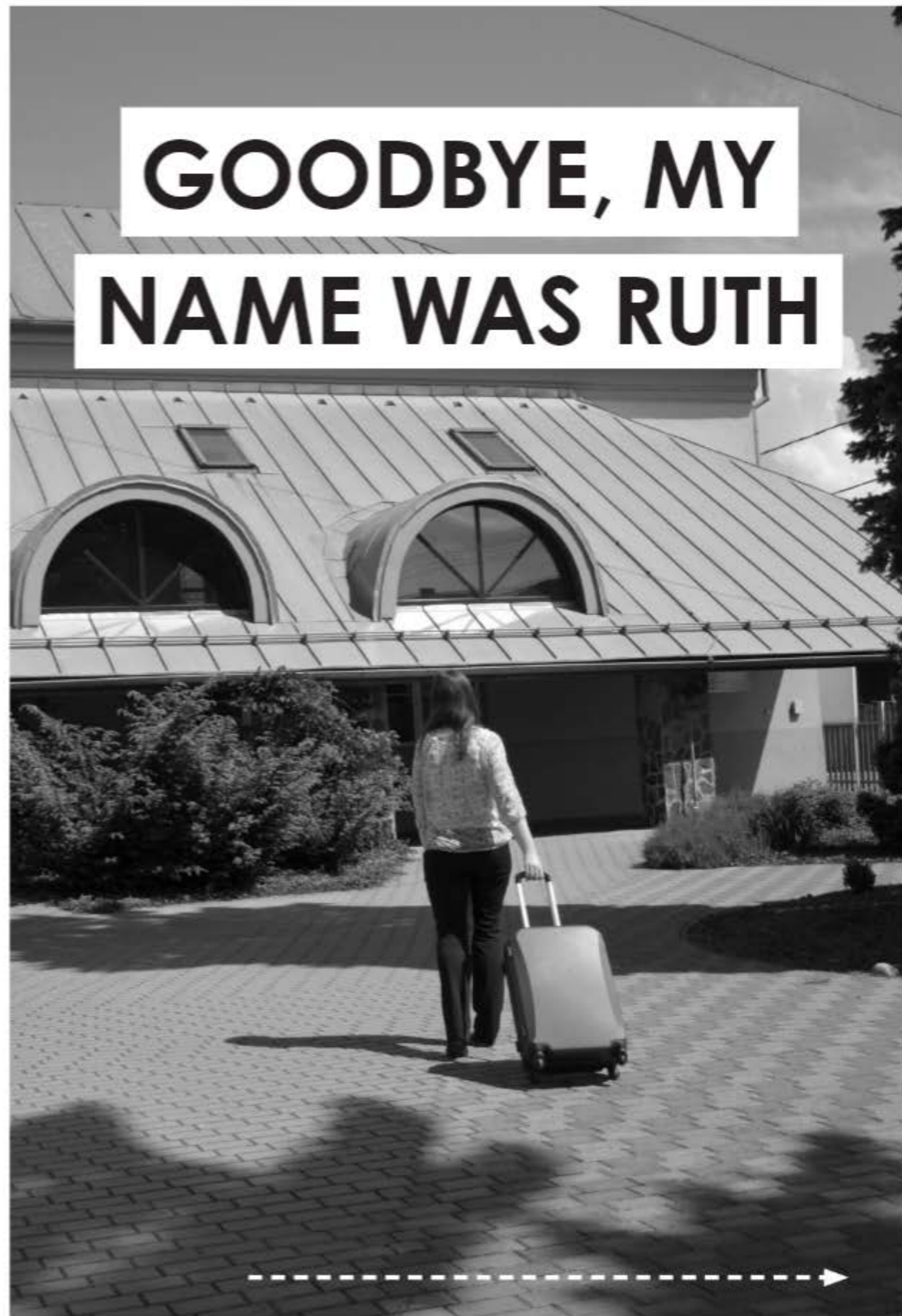
me, nech pri tých každodenných starostiach si predovšetkým v tom dobrom slova zmysle užijú svoje bábätká a potom nech sa s novými skúsenosťami vrátia do nášho kolektívu.

Na začiatku nového školského roka privítame pani profesorku Veroniku Buknovú, učiteľku francúzskeho jazyka a dejepisu, ktorá sa vracia z rodičovskej dovolenky, a tiež dvoch pánov profesorov na vyučovanie anglického jazyka a dejepisu. Jedného z nich mnohí poznáte, po ročnej prestávke prichádza pán profesor Dušan Kolcún. No a zatiaľ vedíme ešte pracovné rokovania s ďalšími žiadateľmi o miesto učiteľov, takže je možné, že v septembri privítame ešte jedného alebo dvoch nových učiteľov.

Čo plánujete na leto?

Všeličo, ale hlavne oddychovať, to znamená cestovať, čítať, plávať, hýbať sa, ochutnávať nové gastronomické špeciality talianskeho a gréckeho stredomoria a venovať sa členom svojej rodiny, predovšetkým štyrom vnúčatám.

GOODBYE, MY NAME WAS RUTH

I *Imagine living alone in a foreign country without knowing its traditions, language or people living there. You spend there 3 years on a mission. Sounds like an adventure to me...*

Saying goodbye to our teachers at the end of the school year is starting to become an unpleasant habit. This year is not an exception and we're bidding one's farewell to Ruth Elliot, MA., who you could meet in the English classes. In spite of her adventure here she has always managed to keep a smile on her face. Together we "throwbacked" to her secret childhood dreams, her interesting obsessions and most of all her best GBAS memories!

Why did you decide to work in our school at first?

It's a long story really. When I did my teacher training I had a placement in Hungary for 6 weeks and I loved it. Actually I wanted

to go back to Hungary to work and I found this agency which places teachers in schools throughout the Central Europe and I asked them if they had any work in Hungary. They said: "No, but we have a place in Slovakia if you're interested." So I did some research about Slovakia and this school and decided that I will give it a try. I think it was a good decision now.

When you came here were you surprised by something? How did your colleagues accept you?

I guess I was quite surprised by the really studious attitude of most of the students. It's very different from the UK schools. People tend to work a lot harder here and they are much keener to succeed.

My colleagues were very helpful. When I arrived I had barely any Slovak at all and I still don't have very much but now I'm at a level where I can be very independent and if I have to sort something out, I can manage to do all the necessary things by myself.

When I came I was kind of like a child. For every little thing I needed someone to come with me, so "Well, write your name here, ok, and there you should write your date of birth and here you should sign it all!" So that's why I'm grateful people here were very patient although they were busy.

Is there a difference in the lifestyle of the Northern Ireland and Slovakia?

I enjoy that kind of a lifestyle in Slovakia. There are so many opportunities for hiking and things like that here which I really enjoy and I think the biggest lifestyle difference is here you have to start work very early in the morning. If I was in the Northern Ireland right now my alarm would probably just be going off. Like 'ooh, let me sleep'. A few years ago if you told me I would be at work at this time sometimes like an hour earlier I thought you were crazy and at first I find it really tough to be really functioning in this time in the morning but as the time's going by I really got used to it. I think it's so much better because it gives more free time later on in the

day.

Were you speaking Irish when you were little? And how do you find speaking Slovak?

I speak more Slovak than Irish. And you know how limited my Slovak is. I guess either two or three words in Irish. I can say welcome, cheers and policeman. I find Slovak more difficult than French. French is more similar to English and also I suppose French has Latin roots, so my Latin studies really helped me with my French studies, too.

What was your favourite hobby when you were a child?

I've always been really into books. When I was a small I was just always pestering my parents and my uncles to read to me. I used to bring this big piles of story books and make them sit for ages and I couldn't wait to learn to read myself. As soon as I learned there was no stopping me. I was always reading and being told off for bringing books to the dinner table.

What are your favourite books now?

Books are really a big part of my life. Of course I like the classics, mainly Jane Austen and The Brontës and I'm kind of working my way through the Dickens's works. One of my top three books of all times would be one called Rebecca. It's a bit of a thriller, bit of a mystery, bit of a romance and then I love anything by this lady called Joanne Harris, I really like the descriptive language that she uses. When I'm reading her books I can just picture every scene and she wrote one book called Chocolat which I really enjoyed because it has all these really vivid descriptions of chocolate. Chocolate is my another obsession. And she wrote another one called Gentlemen and players which I love because it's kind of like a school story but it's from the point of view of teachers rather than students so it's kind of interesting and it's also starts off as this traditional school story but then it's turned into a murder mystery and as in all of her books there's this really massive plot twist you just don't expect.

I'm sure you've read a lot of books so far and that means you had a book in your hands you didn't like. What would you do in situation like that? Would you stick with it until the end or stop reading?

I would try to get through the end because I think every book should be given a chance. I think every author has something to say and maybe it just takes a while to get into the story or the character development is a little bit slower or it could be written in a different style to what we are accustomed to but we just need to get used to it.

Do you read only paper books or have you experienced e-books and audio books?

I've always liked audio books because as I said earlier I wanted people to read to me. My parents used to buy me audio books and

they put the cassette tape on. I have loved them from the young age and even now I like to listen them to relax. When it comes to e-books I was very much against them at first and I didn't like the idea of it at all. I couldn't imagine being without paper books, the feel of them, the smell of them, just the physical act of turning the pages. But when I first started to work abroad my parents said I should get one of these e-readers because they said: How will you transport all your books? You'll need a separate suitcase." They got me one for my birthday and I quickly began to like it.

If you're that keen on reading, do you like to write some by yourself, too?

I used to love writing and when I was a kid I wrote a lot. I would spend ages with just a notebook and a pen. As I got older I found my creativity has gone away. I don't find it as easy to write now as I used to. The biggest problem is I don't have a time for that now. As a kid I used to have a secret ambition to be a famous writer one day. I had a big opinion about my writing and I thought I was going to be the next J. K. Rowling.

You mentioned you like reading stories set in high school a lot. Do you think writing about this topic is a cliché one?

I think it's a bit of a cliché like it is something that has been rather overdone. Writers have been trying to always come up with more versions of it. But I think the reason that there are so many of these is that this is something every person has experienced. And we like to read about things which are familiar to those and then we are able to identify with what we're reading about. And the other reason is that you have so many people in a school and so many different relationships going on between them and high emotions and there's endless writing material there.

What music genres do you listen to? Have you fallen in love with the Slovak folk music by chance?

I listen to music when I'm doing household tasks to get more excited. I mostly listen to Irish music because it reminds me of home. There's one particular band I really like and that's The Corrs. And they try to combine

traditional Irish folk music with pop music and I really like that combination and I really enjoy their lyrics as well. I was exposed to quite a lot of Slovak music in the bus when we went to the UK this year. Our bus drivers liked to

play the CDs almost constantly, especially through the night when we were trying to sleep. And it was good...at first.

I'm sure you've done a lot of speaking assessment conversation or read a lot of essays. Have you experienced something funny during those?

They can be funny sometimes. I think the funniest ones I can't actually repeat. Those are when people get their prepositions mixed and there are such a tiny little words but they have a lot of importance and using the wrong one can completely change the meaning. Usually they end up saying something completely inappropriate.

What will you miss the most about our school and Slovakia in general?

When I leave the school, definitely the students. There are many wonderful ones who I will miss a lot. And I'll miss my colleagues as well.

Also I'll miss the Slovak nature. It's really beautiful. We have mountains in the Northern Ireland but they are not very high. Our highest one is about 800 metres and we're very proud of it. It's like: 'Look at this massive mountain.' We like to climb on the top of it.' Look at us!'

What are you going to do next?

It's all about up in the air at the moment. I'm just waiting for news from couple of schools. But probably I'm going to work in a language school in Brno.

Is there a message you want to convey to our students?

I would say you should always find what makes you happy and try to do that as much as possible.

LUCIA MAGÁTHOVÁ

18 VECÍ, BEZ KTORÝCH NEMÔŽE ŽIŤ

Túto usmievavú blondínku pozná (aspoň z videnia) každý. Často ju počujeme spievať na školských akciách, no nádherný hlas ani zďaleka nie je jediné, čo sa v nej skrýva. Má veľké srdce a ešte väčší zmysel pre humor, vďaka čomu má množstvo kamarátov. Azda aj preto bola zvolená ako zástupkyňa nášho ročníka v žiackej školskej rade na budúci rok. Alexandra Špiriaková cez leto oslávi nádherných 18 rokov, preto sme zisťovali, ktorých 18 vecí považuje vo svojom živote za najdôležitejšie.

1. Rodičia. Mojm najväčším šťastím sú moji rodičia, aj keď na to občas zabúdam. Práve im som vďačná za to, kým som. Už od malička stáli za mnou, usmerňovali ma, keď to bolo potrebné, a dodnes sú mi oporou na ceste za svojimi snami. Sú pri mne pri všetkých mojich radoostiach, ale dokážu ma podporiť aj pri všetkých sklamaníach.

2. Priatelia. Nielen rodičia, ale aj priatelia sú obrovskou súčasťou môjho života. Okrem toho, že ma dokážu vypočuť, každý jeden deň ma rozosmejú a zlepšia mi náladu. Na GBAS-e som našla kopolu skvelých ľudí, vďaka ktorým je môj život omnoho veselší a krajší.

3. Môj zajac. Keďže nemám brata ani sestru, naši mi pred viac ako 8 rokmi kúpili zajaca. Dnes je síce Rikki už v pokročilom veku, no stále ma vie potrápiť, keď ho naháňam po záhrade a chcem chytiť do klietky. Už nie je len domácim miláčikom, ale stal sa plnohodnotným členom rodiny.

4. Hudba. Každú voľnú chvíľu, ktorú mám, si spríjemňujem hudbou. Upokojuje ma, dodáva energiu a priestor na premýšľanie. Počúvam takmer všetky štýly cez rap, pop, rock, až po alternatívnu hudbu a občas, ak mam náladu, si vypočujem aj klasiku. Bez hudby by to proste na svete nebolo ono.

5. Jedlo. Neoddeliteľnou súčasťou mojho života je stravovanie a samotné jedlo. Keďže mám bezlepkovú diétu, nie vždy je to ľahké s výberom potravín, no aspoň sa vďaka tejto diéte stravujem zdravšie. Takisto si kvôli tomu vždy nosím do školy už hotový obed, pretože bez teplého jedla by sa to cez deň v škole naozaj vydržať nedalo.

6. Spev. Mojou najväčšou záľubou je spev, ktorým som vyštudovala aj na umeleckej škole

v Martine. Momentálne spievam v kapele, s ktorou sa zúčastňujeme rôznych súťaží. Dokonca sme sa pred pár týždňami tešili z úspechu, keď sme sa stali laureátmi súťaže kapiel v Novákoch.

7. Šport. Okrem spevu rada športujem, aj keď mi na to veľa času nezostáva. Občas záj-

dem do posilňovne, idem plávať, behať alebo korčuľovať. Cez leto si niekedy s chalanmi zahrám futbal a zimné mesiace sa nezaobídam bez snowboardu.

8. Posedenia s rodičmi. Možno to bude znieť zvláštne, no medzi moje najobľúbenejšie chvíle patria tie, ktoré strávim rozpravajúc sa s rodičmi v kuchyni pri stole. Vďaka tomu, že presedíme aj hodiny preberaním všetkého, čo príde na jazyk, sa tak dobre poznáme a rozumieme si. Môžem im povedať akýkoľvek problém a viem, že mi budú vedieť poradiť a pomôcť. Zároveň si takto udržiavame dobré vzťahy a vždy si na seba nájdeme čas.

9. Dobrodružstvo. Jednou z mojich povahových črt je aj túžba po dobrodružstve a

spoznávaní nového. Asi aj to bude dôvodom, prečo tak rada cestujem a zoznamujem sa s rôznymi mestami a ľuďmi. Dokonca aj jedným z mojich snov je precestovať a vidieť toľko krajín, koľko budem môcť. Aj teraz cez leto plánujeme s kamarátkami cestu do zahraničia a ja sa už neviem dočkať všetkých

skvelých zážitkov.

10. Leto. Keďže som narodená v znamení raka, celý rok sa teším na letné mesiace. Či už je to slnkom, vodou alebo vysokými teplotami, v lete sa cítim plná energie a optimizmu.

11. Príroda. Odkedy sme sa z mesta presťahovali na dedinu, veľa chvíľ trávim v prírode. Pri prechádzkach alebo behu je ľahké "vypnúť", na nič nemyslieť a len si užívať všetko naokolo.

12. Memory box. Jednou z vecí v mojej izbe, ktoré sú pre mňa dôležité, je aj "memory box". Je to obyčajná kartónová krabica, ktorá má však pre mňa nevyčísliteľnú hodnotu. Sú v nej totiž ukryté všetky moje spomienky, od

fotiek cez náramky až po plyšakov či lístky z metra.

13. Korunka. Špeciálne miesto patrí korunke a môjmu číslu 1 z minuloročnej Miss stredných škôl Slovenskej republiky. Nielenže mi pripomínajú môj malý úspech a zatiaľ najkrajší rok v živote, ale najmä skvelých ľudí, ktorých som spoznala, množstvo nových skúseností a neopakovateľných zážitkov.

14. Skúsenosti zo základnej školy. Bella-mos je škola, ktorú si budem pamätať navždy. Za všetky základy, ktoré mám, môžem vďačiť jedine jej učiteľom, ktorí okrem učenia inšpirujú. Naučila ma, že každý z nás je v niečom najlepší a že dôležité je pozeráť sa srdcom.

15. GBAS. Keď som nastúpila do prvého ročníka na Gbase, ani som len netušila, že mi takto zmení život. Vďaka nemu som si našla svoju cestu a spoznala priateľov na celý život. Napriek množstvu náročných dní a napriek nociam strávenými nad učebnicami mi bude celý tento „blázinec“ budúci rok strašne chýbať.

16. Romantické filmy. Piatok večer zväčša oddychujem pri pozieraní filmu. Nie som žiadny odborník, preto mám najradšej romantické komédie. Človek si pri nich oddýchne, nemusí rozmýšľať nad náročnými témami a zasmee sa. Pre mňa najobľúbenejší film je "Life as we know it", ktorý som videla už minimálne deväťkrát.

17. Knihy. Nemám síce veľa času navyše, ale keď sa nejaký predsa nájde, vyjdem von, vezmem si knihu a ponorím sa do príbehu. Prečítala som väčšinu kníh od Johna Greena, ktorého mám ako autora neskutočne rada, no mojou stálou srdcovkou zostáva Malý Princ.

18. Móda. Poslednou, no nemenej dôležitou súčasťou môjho života je móda. Medzi moje záľuby patrí aj sledovanie módnych blogov. Rada sa nimi inšpirujem a myslím si, že aj móda je spôsob, ako môžeme prejať svoju individualitu. Obliekam sa tak, aby som sa hlavne cítila pohodlne, no aby som so svojim odrazom v zrkadle bola naozaj spokojná.

LUJZA KOČÍKOVÁ

ROBIA VIAC, AKO SA OD NICH OČAKÁVA

Často ich stretávame na chodbách, kde nám predstavujú svoje charitatívne projekty alebo pre nás organizujú rôzne akcie, prednášky a diskusie. Ale čo všetko sa skrýva za medovníčkami, palacinkami a cupcakemi, ktoré sme si na našej škole mohli kúpiť? A kto vlastne stojí za všetkými týmito iniciatívami? Zoznámte sa s Adkou Repáňovou a Miškou Knoškovou, dievčatami, ktoré robia viac.

Priblížili by ste nám svoju prácu? Čo všetko sa skrýva za palacinkami a cupcakemi, ktoré si môžeme kúpiť na chodbách?

Ludia si môžu myslieť, že náš terajší projekt Skrášlime deňom september, je čisto len o predaji cupcakes a palacínok, no skrýva sa za tým aj viacero návštev u pána riaditeľa, množstvo žiadostí, obrovské nákupy surovín, z ktorých sme každý týždeň piekli sto palacínok, čo nám zabralo päť hodín a ďalšie tri hodiny sme venovali pečeniu sto cupcakes, ktoré bolo treba ozdobiť, takže pondelky a štvrtky ste nás vždy mohli nájsť na nulte. V neposlednej rade sa za týmto projektom skrývajú naši dobrovoľníci, ktorí ochotne behali cez veľké prestávky, a niekedy aj pomimo ne, po škole a snažili sa toho predáť čo najviac alebo spoločne s nami prišli o hodinku skôr do školy a pripravovali sme predaj, za čo sme im všetkým nesmierne vďačné.

Ako ste sa ku dobrovoľníctvu dostali? Kedy prišiel ten nápad a čo mu predchádzalo?

Aké boli vaše začiatky?

Náš prvý zlomový bod nastal počas letného LEAF camp-u, kde sme mali za spolubývajúcu jedno neskutočne premotivované dievča z Bratislavy, ktoré nám ukázalo aké sú možnosti a nakazilo nás tou premotivovanosťou. Bolo úplne prirodzené, že po navrátení do-

mov sme si začali hľadať rôzne domovy dôchodcov, kde sme chceli robiť dobrovoľnícky, a nejakou čírou náhodou, ktorú si doteraz nevieme vysvetliť, sme sa ocitli v domnielke, že sme v domove dôchodcov, v útulku pre ľudí bez domova, kde v nás prebudili nápad realizácie prvého charitatívneho projektu, ktorým bol predaj medovníčkou a následná štedrá večera pre ľudí bez domova.

Ako sa vaša iniciatíva rozrastá? Aké pokroky ste urobili, odkedy ste začali?

Už dlhšie sme si uvedomovali, že ak chceme pokračovať v ďalších projektoch a chceme, aby boli ešte efektívnejšie a kvalitnejšie, tak na to jednoducho dve stačiť nebudeme. Práve vďaka tomuto dôvodu, sme sa rozhodli koncom februára tohto roka založiť dobrovoľnícku skupinu Pomáhame druhým. Na začiatku sme boli len dve, ale teraz po troch mesiacoch môžeme hrdo prehlásiť, že momentálne vykazujeme tridsaťpäť členov. Toto je príbeh ako sa z dvoch stalo tridsaťpäť a fungujeme ako jeden.

Začali sme projektom Vianoce pre všetkých,

všetkým dobre známy predaj medovníčkov, pokračovali sme projektom Spolu za lepšie školstvo, a momentálnymi projektmi Skrášlime deň september a platformou DiscUSs, v rámci ktorej na viacerých gymnáziách na Slovensku, sa každý mesiac organizujú diskusie s cieľom zvýšiť informovanosť študentov gymnázií ohľadom sociálno-spoločenských tém. No už teraz vieme povedať, že pri troške šťastia od septembra plánujeme rozbehnúť ďalšie projekty.

A na záver, čo by ste odporúčili GBASÁkom, ktorí majú nejaký nápad, ale nie su si istí, ako ho rozhábať?

Nech určite neváhajú a ozvu sa nám, s radosťou ich prijme do našej dobrovoľníckej skupiny, alebo im aspoň poskytneme nejaké tie rady a kontakty. Pre všetkých tých, ktorí sa aspoň trochu pohrávajú s myšlienkou realizácie projektu, tu je naša prvá rada: hlavne sa nebojte zrealizovať aj šialené nápady, lebo nikdy neviete, či náhodou nemôžu prerásť do niečoho veľkého.

JANA UHRÍNOVÁ

A ČO ĎALEJ?

V minulom čísle Karisu sme vám priniesli informácie o pobočkách rôznych univerzít, ktoré sú na krok od nás a ponúkajú vynikajúce vzdelanie. V tomto čísle sme vyspovedali našu absolventku Majku Sobčakovú, ktorá študuje na Newyorskej univerzite v Prahe.

Mohla by si nám v krátkosti predstaviť svoju univerzitu?

„Newyorská univerzita v Prahe bola založená v roku 1998 a svojim študentom ponúka vysokoškolské vzdelanie v mnohých odboroch vyučovaných v anglickom jazyku. Na UNYP je okrem toho možné študovať aj americké bakalárske programy v spolupráci so State University of New York, Empire State College. Tým pádom študenti môžu získať tzv. „double degree“ - americký bakalársky titul zo SUNY ESC a európsky titul z UNYP. Ja som si vybrala práve ten americký program, ktorý sa na rozdiel od európskeho, študuje o rok viac, čiže celkovo štyri roky. Mojm hlavným odborom je „business administration“, no po ukončení štvrtého semestra si môžem vybrať špecifické zameranie. Čo sa týka samotnej výučby, hodiny sú venované menšiemu počtu žiakov, dôraz sa kladie na interakciu medzi profesorom a študentom. Je nutné sa na ne dôkladne pripravovať, pretože často dostávame krátke kvízy, ktorých výsledky ovplyvňujú naše finálne hodnotenie. Semester trvá presne 15 týždňov, v jeho polovici sú „midterm exams“ (alebo teda polsemestrálne skúšky), no a posledný týždeň máme „finals“, teda skúšky z celého semestra. Síce je to trochu náročné všetko zvládnuť v

jeden týždeň, no musím uznať, že mne takýto spôsob vyhovuje i keď som sa ho zo začiatku obávala.

Páči sa ti Praha? Aké sú podľa teba jej najväčšie pozitíva? Ak by si mohla svoje rozhodnutie zmeniť, nešla by si radšej do New Yorku?

„Praha je krásne mesto. Hoci tam netrávim až tak veľa času, nakoľko cestujem často domov, dokázala ma svojím pôvabom očariť. Nespočetné množstvo obchodov,

reštaurácií, kaviarní, divadiel a múzeí, ktoré sa v Prahe nachádzajú, dokáže vyplniť voľný čas a zároveň vyčistiť hlavu po dňoch strávených nad knihami. Aj keď som bola prijatá na Fashion Institute of Technology do New Yorku, som rada, že som si nakoniec vybrala štúdium v Prahe. Je to predsa len pokojnejšie mesto, v ktorom je ľahšie ujsť pred neustálym ruchom turistov a v prípade, že sa vám cnie

po rodine, môžete nastúpiť na najbližší vlak a o pár hodín užívať pokoj domova, čo by pri štúdiu v New Yorku nebolo až také jednoduché.”

Máte na škole veľa zahraničných študentov? Vnímaš medzi vami nejaké rozdiely?

„Moji spolužiaci pochádzajú z rôznych krajín sveta vrátane Ruska, Vietnamu, Talianska, Veľkej Británie, Ameriky, Francúzska, Uzbekistanu a Indie. Len malá časť z

nás je zo Slovenska alebo Čiech. Všetci sú náramne milí a vždy ochotne so všetkým pomôžu i keď o to častokrát ani priamo nepožiadam, čo ma ešte sem-tam vie (milo) zaskočiť. Nakoľko som tento semester absolvovala predmet „Intercultural communication”, mala som šancu zistiť, ako to, že pochádzame z iných kultúr, dokáže ovplyvniť naše správanie a myslenie. Na hodinách sme riešili množstvo „case studies”, ako by sme reagovali v určitých situáciách, ktoré by vznikli v našej firme a práve na tom bolo možné vidieť určité tendencie ovplyvnené našimi kultúra-

mi. Dôležité však bolo všimnúť si aj to, že napriek pár rozličnostiam dokážeme spolupracovať, nájsť kompromisy a vypočuť si názor druhej strany s chladnou hlavou.”

Myslíš, že je tvoja univerzita značne ovplyvňovaná jej hlavnou pobočkou v New Yorku?

„Pár profesorov mi prezradilo, že naše práce (testy, kvízy, „research papers”), ale aj učebné plány sú bežne posielané do SUNY ESC na kontrolu, aby vedeli, či sú splnené ich kritéria. Viac sa však k tomu vyjadriť nedokážem, pretože všetky podobné administratívne veci idú mimo mňa. No keďže na našej univerzite majú kanceláriu aj koordinátori z ESC myslím, že všetko je dôkladne pod dozorom.”

Aké sú tvoje mesačné výdavky?

„Najväčšou položkou môjho rozpočtu je 160€, ktoré platím za ubytovanie. Okrem toho miniem dosť peňazí cestovaním na Slovensko, no to značne závisí od toho, ako často plánujete chodiť domov a z akého mesta dochádzate, pretože ceny sa od seba líšia. Ostatné výdavky na stravu, oblečenie a iné radosti sú taktiež individuálne a každý si ich musí rozplánovať podľa svojich priorit a možností.”

Aké sú podmienky prijatia?

„Ak niekto uvažuje prihlásiť sa na UNYP, musí splniť niekoľko kritérií. V prvom rade je potrebné napísať motivačný list, poprosiť niektorého z vašich profesorov o písomné odporúčanie a prejsť testom z anglického jazyka (samozrejme berú do úvahy aj certifikáty ako IELTS alebo CAE/CPE). Pokiaľ sú všetky tri podmienky úspešne splnené je tu ešte posledná časť, a to interview s vedúcim vášho odboru, ktoré rozhodne o vašom prijatí. Všetko sa však dá zvládnuť, pokiaľ zo seba vydáte to najlepšie.”

SOŇA LUKÁČOVÁ

Každý, kto už prežil tretí ročník, mi dá určite za pravdu, keď poviem, že pomedzi nekončiace sa množstvo testov je občas treba vypnúť, vyhodíť si z kopytka. Na chvíľu vystúpiť z kolotoča povinností a len tak si užívať čas s rodinou a priateľmi. No čo ak niekto, vám blízki členovia rodiny, bývajú stovky kilometrov ďaleko? Možnosti sú dve. Buď ostanete doma a budete sa ďalej sťažovať na otravnú rutinu školských dní, alebo vystúpite zo zóny komfortu a vyberiete sa cestou dobrodružstva. Ja som, ako je už o mne známe, človek, ktorý neobsedí na jednom mieste, preto som horlivo, už po dvoch mesiacoch školského roka, hľadala možnosti, ako si ozvláštniť psychicky náročný školský rok. Mojou veľkou vášňou bolo vždy lietanie, preto nikoho v mojom okolí neprekvapilo, keď som v máji nasadla na lietadlo a s kufrom plným slovenských sladkostí, šumienok a klobás pre brata vystúpila v Holandsku.

Ešte predtým, ako som vystúpila, ma čakal let z letiska vo Viedni, ktoré je v porovnaní s tým v Rotterdame (kam som doletela) priam obrovské. Už štandardne ma podrobne prehľadali, lebo svojim správaním asi vzbudzujem dojem pašeráka. Plná adrenalínu som potom omylom skoro nastúpila

do nesprávneho lietadla, no nakoniec som nasadla do toho správneho a užila si krásny let jasnou oblohou s očarujúcim výhľadom a detektívkou v ruke.

Po výstupe som sa nenápadne predbiehala v radoch na letisku, aby som sa čím skôr dostala von a mohla sa zviať s Katkou. Katka Štiglicová je absolventka GBASu z roku 2013, ktorá teraz študuje právo na univerzite v Haagu a svojou veselou náturou, veľkým srdcom a zmyslom pre humor by si hneď získala aj vás. Katka mi poukazovala Rotterdam - jeho najkrašie kúty. Ešte v autobuse z letiska ma zaskočili všadeprítomné moderné architektonické prvky, ako napríklad veľká ružová drevená kačica v strede jazierka. Na hlavnom námestí boli umiestnené mohutné červené nočné lampy hranatého, netradičného tvaru a moderné, zvláštne vykrútené lavičky. Z okien kancelárskych budov viseli plátna s obrázkami a celé mesto bolo plné absurdných detailov, nad ktorými som sa často pozastavila a pousmiala.

Po prechádzke nezvyčajným Rotterdamom sme sa vlakom odviezli do Haagu. Holandské vlaky sú síce trojnásobne drahšie ako tie naše, no na druhej strane vám poskytujú väčší komfort, všetky vozne sú nové, čisté, s fungujúcou klimatizáciou a, samozrejme, s internetovým pripojením. Vlakom do Haagu okrem mňa a Katky prišiel z amsterdamského letiska aj môj brat. Robo Kandrik (najlepší brat na svete) je Katkin spolužiak, a teda absolvent GBASu z roku 2013, ktorý momentálne študuje médiá na univerzite v Aberdeene, a aj on si spravil pár dní voľna na príjemný vý-

let s rodinou. Jeho nekončiacimi otázkami, srdečným úsmevom, úprimným smiechom, optimizmom a absurdnými životnými príhodami nás rozosmial už po niekoľkých sekundách. A tak sme sa už v kompletnom zložení vybrali ku Katke domov.

Ak vám niekto povie, že Holandsko je krajina tulipánov, určite s ním súhlasím. No

ak sa opýtate mňa, čo mi najsilnejšie asocjuje Holandsko, sú to bicykle. Takmer všade vidíte cyklotrasy, semafore pre cyklistov, dokonca aj parkovanie pre cyklistov. To iba potvrdila naša návšteva Amsterdamu, hlavného mesta Holandska. O každý stĺpik, kde to bolo možné, bol opretý bicykel (teda niekoľko bicyklov) a na každej ulici ste okrem radu budov videli aj radovo zoskupené bicykle. Na bicyk-

loch sme stretli takmer všetkých, od malého štvorročného chlapca, cez studentov, biznismenov až po dôchodcov.

V Amsterdame je však toho okrem bicyklov oveľa viac. Jedla som burger z automatu, hranolky s ocenením „Najlepšie hranolky Holandska,“ videla som krivé domy či ochutnala pravý holandský syr. No čo by to bol za

výlet do Amsterdamu, keby sme sa nešli pozrieť aj do známej štvrte Red Light District? Všetko, čo ste o tejto ulici lásky počuli, je pravda. V obrovských, na červeno vysvietených výkladných oknách nevidíte figuríny s oblečením, ale ženy takmer bez oblečenia. V tejto štvrti nájdete asi všetko, čo by ste od Red Light District očakávali, a okrem japonských (všetko si fotiacich) turistov tam stret-

nete prechádzať sa manželské páry, veselých študentov, no i podivínov a asociálov. Zároveň však upozorňujem nízkych ľudí, že preplnené ulice tohto mesta vám môžu spôsobiť ťažkosti.

Nuž a konečne Haag. Mesto, v ktorom som strávila najviac času a najviac mi z týchto troch holandských miest prirástlo k srdcu. Večne upršané a veterné mesto, v ktorom okrem špičkových univerzít nájdete aj sídlo kráľovskej rodiny či Medzinárodný súdny dvor. A pláž. Keďže nám počasie hralo do karát, jeden deň sme sa vybrali na pláž a tam si užívali slnečné lúče a morský vzduch. Tradičné rybacie pochúťky mi spríjemnili už aj tak veselé chvíle v spoločnosti Katky a brata, môjmu srdcu veľmi blízkych ľudí. Večerný Haag, noví ľudia, nepoznané miesta a iná kultúra (v ktorej predavača prekvapí, že mu chcete nechať sprejitné) sú to, na čo budem ešte dlho spomínať.

Napísala som len niečo málo z toho, čo som zažila, no je toho naozaj mnoho, na čo budem doživotne spomínať. Po smutnej rozlúčke s mojimi drahými som priletela späť na Slovensko a v Bratislave podporila našich piatakov pri IELTS testovaní. Od domu ma už delila iba cesta vlakom, ktorá bola v tej najpríjemnej spoločnosti po krásnych dňoch v Holandsku ako čerešnička na torte. Oddýchnutá a s vyčistenou hlavou som sa vrátila späť do kolotoča GBASu a teraz už iba s úsmevom na perách spomínam a ďakujem, že mám v živote ľudí, za ktorými sa za každú cenu oplatí cestovať.

KATKA KANDRIKOVÁ

POTOMKOVIA BÚROK A BEŠTÍÍ

PIATA ČASŤ – NA KOM JEJ ZÁLEŽÍ

Všetko sa zomlelo veľmi rýchlo. Okolo Astrithr, Darrena a Arina sa prehnala svorka šiestich vlkov. Rútili sa smerom do stredu osady, odkiaľ sa o chvíľu ozývali prestrašené výkriky detí a bojové volanie zbrojacích sa ľudí. Neďaleko bolo počuť Ruth a Jorika, ako volajú ostatných a snažia sa odraziť útok minimálne dvoch vlkov.

„Prichádzajú z viacerých smerov,“ povedal Darren, „vedel som, že sa niečo deje.“

„Poďme,“ zavelila Astrithr, vyskočila na rovné nohy a rozbehla sa smerom, kde predpokladala Jorika a Ruth.

„Astrithr!“ zvolala hnedovláska, keď ju zbadala. Obe sa nadšene rozbehli oproti sebe, ale na objímanie nebol čas. Popri Ruthinom uchu preletel šíp a zabodol sa do kopy dreva. Všimli si ich.

„Narušitelia! Narušitelia pri cele!“ kričal strážca, ktorý sa napriek všeobecnému zmätku vrátil späť na svoju pozíciu dohliadnuť, že väzenkyňa je tam, kde má byť.

O pár sekúnd už boli všetci štyria obkolesení nahnevanými tvármi a kopijami namierenými na ich srdcia. Arina si nikto nevšimol, pretože Draci o svojej lojalite nikdy nepochybovali. Okolo prebiehal boj a vrčanie vlkov sa ozývalo ďaleko do hlbín lesa. Svorka pomaly prehrávala, zostávali už len dvaja vlci, ktorí nestihli utiecť ako ich spoločníci. O chvíľu bolo po všetkom.

„Zavolajte Treukanna,“ povedal strážca. Nízky muž po jeho pravici sa otočil a odišiel, mieriac k stavbe v strede dediny.

Všetci boli pokojní. Až na Darrena, ktorý modrými očami nepriateľsky prepichoval Arina, stojaceho obďaleč.

Vtom sa ozvali kroky. Muž, ktorý prichádzal, mal najlepšie roky dávno za sebou, ale napriek tomu z neho vyžarovala autorita a rozhodnosť. Zošúverenú tvár mal ozdobenú farebnými komplikovanými vzormi a na hlave mal čelenku s lista-

mi, perami a konárikmi, z ktorej po oboch bokoch viseli na šnúrkach z kože malé myšie kostričky.

Nikoho si nevšimol. Keď prechádzal pomedzi svojich mužov, trochu sa rozostúpili, aby mu urobili priestor, ale okrem pohľadov ho nenasledovalo nič iné. Pomalým krokom prešiel až k Astrithr, ktorú považoval za vodkyňu, a položil jej ruky na plecía.

„Dieťa moje,“ prehovoril hlasom starca, „neprišli ste v mieri, ale v mieri môžete odísť. Preukážte sa dostatočne vážnym dôvodom a my vás pustíme za predpokladu, že sa takáto situácia už nebude opakovať.“

„Prišli sme po Ruth,“ odpovedala Astrithr, „iný dôvod nemáme.“

„Priateľstvo aj hory prenáša,“ vzdychol Treukann, „a tak to bude aj teraz.“

„Chcete ich pustiť?“ opýtal sa jeden z bojovníkov rozhorčene, „to nemôžete!“

„Drahý môj Eren,“ oslovil ho staršina pokojne, „chceš mi hovoriť, čo smiem a čo nesmiem?“

„Nie, ale...“

„Tak je rozhodnuté.“

„Chcem aspoň spravodlivý súboj!“

„Spravodlivý, hovoríš,“ zamyslel sa Treukann, „ani jeden z tvojich mužov sa schopnosťami nepribližuje k úrovni detí, ktoré sem prišli po svoju kamarátku. Čo navrhuješ?“

„Navrhujem súboj medzi najsilnejším členom tejto skupiny a mojím synom,“ rozhodne odpovedal Eren.

„Nemám námietky. Ale hľadať ho nejdem, to si vyrieš sám.“

„Som tu,“ ozval sa potichu Arin, ktorý počas rozhovoru podišiel bližšie. Výraz v jeho tvári bol nečitateľný, ale oči mal smutné.

„Veľmi dobre, drahé dieťa,“ oslovil Treukann znovu Astrithr, „ktorý z tvojich bojovníkov je podľa teba najvhodnejší na tento súboj?“ Astrithr sklonila hlavu.

„Darren,“ odpovedala takmer nepočuteľne hlasom plným bolesti.

Svetlo pukotajúcich plameňov žiariacich na pochodniach sa odrážalo na Darrenovej pokožke lesklej od potu. Arin stál priamo nad ním. Nechcel mu ublížiť, napriek tomu, že to od neho jeho otec očakával. No už bolo neskoro na plakanie nad rozliatym mliekom. Darrenova pravá ruka bola zohnutá v neprirodzenom uhle, a keď si ju pridržoval ľavou, uniklo mu tiché syknutie.

„Dost!“ vrieskala Astrithr. Nemohla sa pozeráť na to, ako sa tí dvaja idú pomaly zabiť.

Treukann na ňu pozrel.

„Dost,“ zdvihol pravú ruku, „máme víťaza.“ Arin nevyzeral, že by bol na seba hrdý. Ustarostene pozoroval Astrithr, ktorej oči patrili len Darrenovi. Čupela pri ňom a snažila sa mu pomôcť, no netušila ako.

„Môžete odísť,“ rozhodol Treukann a pobral sa na odchod.

„Ale veď...“ začal Eren.

„Majú svoj trest. Pustite ich.“

Treukann k tomu nič viac nedodal a rovnako pomalým krokom, akým prišiel, sa pobral zase naspäť.

„Pustite ich,“ nevrlo zašomral Eren a všetci zdvihli svoje kopije.

„Chodte, kým si to nerozmyslím!“ zreva Eren na zmätenú štvoricu a ráznym krokom odkráčal smerom k Arinovi, ktorého chytil za plece a ťahal ho so sebou k najväčšej skupine domov.

„Poďme,“ povedala Astrithr bez toho, aby miestu za ňou venovala čo i len jediný pohľad, načo sa pobrala smerom domov, nasledovaná všetkými, na ktorých jej v tom momente aspoň trochu záležalo.

<http://data.whicdn.com/images/237207121/large.jpg>

DENISA LÍŠKOVÁ

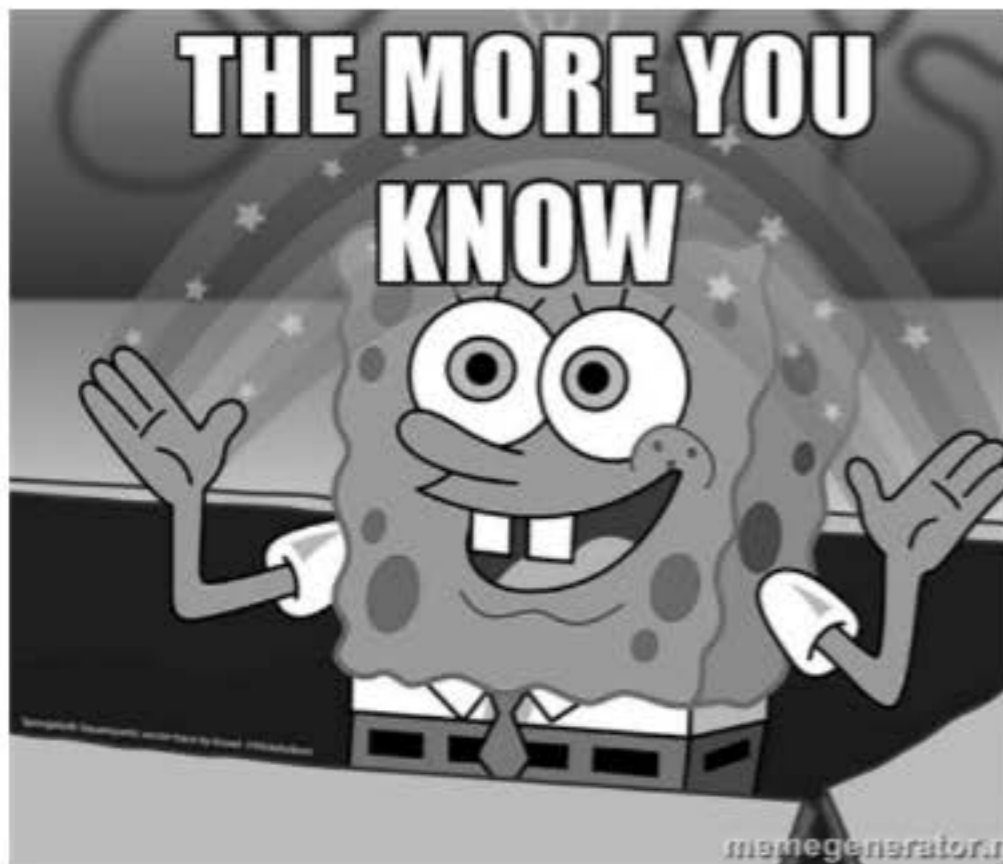
INTERESTING USELESS FACTS

1. Over 1000 birds a year die from smashing into windows.
2. In 2012, an Afghan Taliban Commander Mohammed Ashan turned himself in to local authorities, trying to claim the \$100 reward prize he had seen on a poster for his arrest.
3. Frank Mars invented the Snickers chocolate bar. He named it Snickers after his favourite horse.
4. China has more English speakers than the United States.
5. The reason the taste of artificial banana flavouring and artificial banana flavoured products doesn't taste like bananas is because it is based on a type of banana that was wiped out by a plague in the 1950's.
6. The fear of cooking is known as Mageirocophobia and is a recognised phobia.
7. There is a blind man in America, Daniel Kish, who uses echolocation to navigate in the same way as a bat! He does this by producing a clicking sound with his tongue and then listening intently for the sound waves to bounce back.
8. One million Earths could fit inside the Sun.
9. Australia has over 10,000 beaches. You could visit a new beach everyday for over 27 years.
10. Sonic the Hedgehog has registered itself in Guinness Book of World Records for being the fastest gaming character ever.
11. In a survival situation if you were to drink seawater it would rapidly dehydrate you and soon lead to your death.

However, it is vastly less harmful to eat frozen seawater. This is because it contains a tenth the amount of salt as its liquid form, due to the fact that the salt is separated from the water when freezing as it does not fit into the crystalline structure of ice.

12. You'll spend around thirty-eight days in total brushing your teeth.

HELENA GALBAVÁ

meme-generator.net

TROŠKU NEDEĽNÉHO PESIMIZMU (ALE IBA TROŠKU!)

Martin Jurči. Aj keď je tento 25-ročný "sympos" absolventom už nejaký ten piatok, vidavame ho snáď na všetkých školských aj mimoškolských akciách, kde sa z času na čas objaví, ak práve necestuje alebo nemá prednášku. Večere obvešaný foťákom (jeho láskou) a pripravený vytvorí tie najlepšie zábery. Cestu k svojmu koníčku a možnej budúcej profesii však Martin nenašiel hneď. Ako to s ním bolo po GBASe a ako je to s ním teraz, nám odpovedal on sám v našej pravidelnej rubrike o absolventoch.

Študujem druhý ročník na VŠMU v Bratislave a páči sa mi môj absolventský život. Nedá sa to nazvať pravým absolventským životom, keďže mám

už 25 rokov a podľa kósu tolného poriadku som už mal mať vysokoškolský titul v šuplíku. Avšak klamal by som. Jeden titul mi naozaj leží v šuplíku a sadá naň prach. Je to titul, ktorý nikdy nevyužijem a ktorému som zbytočne venoval svoj drahocenný čas.

Ale poporiadku. GBAS bola perfektná škola, ktorá mi dala veľa kamarátov, naučila ma rozmyšľať, hovorí po anglicky, avšak nedala mi

moje ďalšie smerovanie. Na Masarykovu univerzitu v Brne som nastúpil len preto, aby som študoval. Štúdium pre štúdium. Tolko premárnených hodín, tolko zbytočných úloh, tolko nezmyselného učenia na skúšky len preto, aby som prešiel ďalej. Všetky tie vedomosti mi vyfúčali z hlavy v momente, ako skončil semester. A nakoniec stojím pred vami ja Bc. Martin Jurčí, ktorý svoje Bc. vedomosti nikdy nevyužije. Som smutný, že som študoval len preto, aby som bol študent a nemal som dostatok odvahy na to, aby som ukončil štúdium, ktoré ma vôbec nenapĺňalo. Všetko zlé bolo však aj na niečo dobré. Namiesto učenia som veľa cestoval. Precestoval som mnoho krajín v Ázii a takmer všetky v Európe. Musím sa však priznať, že ešte nikdy som nebol v Chorvátsku pri mori. What

a shame! Cestovanie ma priviedlo k fotografii, fotografia ma priviedla k filmu a film ma priviedol na vysokú školu, ktorú študujem s radosťou a naplňam ňou moju prácu aj voľný čas. Môj absolventský život bol veľmi pestrý. Spoznal som mnoho ľudí. Precestoval som veľa krajín. Robil som veci, ktoré boli príjemné, ale aj také, ktoré ma vôbec nenapĺňali. Avšak mrzí ma len jedna vec. To, že som študoval niečo, čo vôbec nechcem robiť. Vyberte si preto váš absolventský život tak, aby ste robili a študovali to, čo naozaj chcete. Ak ste o svojom smerovaní pevne rozhodnutí, tak je to najsamlepšie. Ak však váhate, dajte si pauzičku od štúdia a vychutnajte si život. S ním zistíte, čo je pre vás to pravé orechové.

spracovala ERIKA LAŠŠÁKOVÁ

TO DO OR NOT TO DO THE ULTIMATE DILEMMA OF A STUDENT

From the Diary of a Procrastinator:

3 pm: **just came home* I will relax a little bit and then start studying.*

5 pm: *I really think that the house needs cleaning...*

8 pm: *I should check all my inboxes, re-read my e-mails, split my photo albums into smaller photo albums and watch 100 videos of funny animals.*

10 pm: *How can I study without reorganizing my notes?*

11 pm: **yawning* I should really start studying... But wait! I haven't seen this cute cat meowing to a Beyoncé song yet!*

1:30 am: *Whatever. I will just get up sooner.*

If somebody told me they have never done this (or something similar), I would laugh in their face. Procrastination is an everyday problem for most students, and many adults as well. We put off doing things we don't particularly enjoy, or we simply don't like the idea of doing them – all the time justifying our actions with the well-known phrase: "I work better under pressure."

Just so you know, that is not true. You don't work better under pressure; you work only because you have no other choice. In fact, the final result might have been better if you had done it sooner than two hours before the deadline. Procrastinating a task until the last minute causes feelings of sheer panic, anxiety and stress, and then a sudden boost of energy, while you finish a project that 'cannot be

pro-cras-ti-na-tion *n.*

[prəˌkrastəˈnɑːʃən, prə-]

the action of delaying or postponing something

(also known as: the action of ruining your own life for no apparent reason)

done in one night' in three hours. Afterwards, you experience mixed feelings of both pride for accomplishing so much in so little time, and guilt for postponing the task you should – and could – have done days ago. Instead, you spent your time playing pointless online games, scrolling through social networks, cleaning the fish tank twice or something of that sort.

What makes us procrastinate? There are many complex psychological reasons connected with perfectionism, anger, frustration and low self-esteem. What it is not connected with though, is laziness. Procrastinators are not lazy – quite the opposite, they work long and hard, intensely rushing to finish their work before the deadlines.

An interesting fact also is that it has nothing to do with time-management. "To tell the chronic procrastinator to just do it would be like saying to a clinically depressed person, cheer up," says a professor of psychology at DePaul University Joseph Ferrari. Procrastinators are aware of what they should be doing instead, but they just don't feel like doing the task, therefore they put it off until it is almost too late. So what can we do about it?

The first step is to realize that you are procrastinating and stop it immediately. This is the hardest part to do. Then, find out why you are procrastinating. Write down a list

of all the reasons you are not doing what you should be doing right now: just knowing why makes it easier to stop. Thirdly, adopt some methods that will help you not procrastinate. Set a time at which you will start working, add multiple alarms to check whether you are following your plan – or ask a diligent friend who will make sure you are not delaying your work. If it is possible, minimize distractions. Go study in the library, create another account on your computer with parental control on the Internet to block social networks and such, leave your phone at home.

And last but not least, remember: the secret of success is in making baby steps. You can't get rid of an eating disorder from day to day, just like you can't stop procrastinating entirely in just one night. You need to set small goals, like doing parts of a big project step by step, day by day, and then rewarding yourself for your work. This way, you will subconsciously build up motivation for doing even those tasks you do not like.

Now when you know what to do and what not to do, you can get to it. Maybe this time next year you will be able to genuinely say that you do finish your work on time and even get a good night's sleep.

TERÉZIA ČVIRIKOVÁ

Let's watch a bunch of YouTube videos on creatures of the deep sea and then go on a YouTube spiral that takes us through Richard Feynman talking about String Theory and ends with us watching interviews with Justin Bieber's mom!

THE WORLDS' FIRST LAB GROWN MEATBALL

The future of food has arrived, says the Memphis Meats chief executive officer Uma Valeti. Nowadays we can come across many discussions about whether to eat meat or not. Several reasons lead many people in our environment to become vegetarians. But what if some of these causes would disappear? You might have already heard about lab grown meat or so called in vitro meat or cultured meat. People started to think about this kind of replacement of meat a few years ago. But now an American company, Memphis Meats, claims that lab grown meat will be on shelves within three years and says raising animals to eat will soon be 'unthinkable'. Unfortunately, this alternative for animal production is probably still not an ideal alternative for vegetarians. As it would be impossible to create this new form of meat without a little 'help' from animals.

First of all it should be revealed how this process can be carried out. The company has been growing real meat in small quantities using cells from cows, pigs and chickens.

In order to grow meat in a lab, Memphis Meats begins by isolating these cells that have the ability to regenerate, and provides the cells with oxygen, sugars and minerals.

These cells develop inside bioreactor tanks into skeletal muscles that can be 'harvested' in between 9 and 21

days. Now their first product is revealed - a meatball. Although Mr. Valeti mentions no animals are killed during the process of making the meats, the company does use fetal bovine serum from unborn calves' blood to initiate the process. When a pregnant cow is slaughtered, blood is drawn from the young through its heart. The final product is low in antibodies and high in growth factors. Fetal bovine serum is the most commonly used animal supplement for cell cultures. Memphis Meats says they are working on plant-based alternative that will replace the serum in the future. So if you are into this topic and you are looking for an interesting job don't hesitate, they are hiring. And what are the positives of this breakthrough? The firm says its technique produces 90% less greenhouse emissions, consumes less nutrients and doesn't require antibiotics or other additives used in meat production. While generating one calorie from beef requires 23 calories in feed, it plans to produce a calorie of meat from just 3 calories in input. On the other hand a negative is that right now,

<http://i2.cdn.turner.com/>

it costs about \$18,000 to produce one pound of Memphis Meats ground beef, compared to the \$4 a pound in most US grocery stores, according to the US Department of Agriculture. Memphis Meats officials say they have had discussions with the US Department of Agriculture and the Food and Drug Administration on how their meats will be regula-

ted. They believe that in a few decades a majority of meat sold in stores will be cultured. So we can hope that the goals of this company will be fulfilled. And in the near future we would be able to enjoy our Sunday lunches without feeling guilty about harming our environment or a cute little animal.

HÁMA ISMAIL

STAČÍ SA LEN OBZRIEŤ

Varovanie: Tento článok nie je oneskorenou informáciou o športových možnostiach našej školy. Slúži na to, aby vám ukázal, čo všetko ste zameškali a čo všetko by ste mohli skúsiť na budúci školský rok.

Ak neviete, čo so sebou, a hľadáte akýkoľvek spôsob, ako oživiť váš všedný život, tak vôbec nemusíte chodiť ďaleko. Naša škola má okrem iného aj mnoho krúžkov so športovým zameraním, kam môžete chodiť so svojimi kamarátmi a nijako vážne to nenaruší váš časový harmonogram. A čo je jedno veľké plus, už viac nemusíte zháňať aktivitu na telesnú. Stačí, aby ste boli na viac ako polovici

tréningov.

Bedminton

Kedy: každý utorok na nultej

S kým: s pani učiteľkou Vantarovou a všetkými ostatnými

Kde: v telocvični

Špeciálna úloha: prvý v telocvični natáhuje sieť

BTW: kto má vlastnú raketu, môže si ju pri-niesť

Lezenie

Kedy: podľa dohody s ostatnými

S kým: s pánom učiteľom Sadloňom (oficiálne) a zopár odvážlivcami

Kde: v telocvični pri lezeckej stene
Krátka história: Boli raz dvaja mladí ľudia, ktorí sa rozhodli na základe známosti s jedným pánom sponzorsky postaviť lezeckú stenu u nás v škole. Na stene sa pravidelne obmieňajú chyty a prednávanom bola prefarbená. Tento šport láka na našej škole čoraz viac ľudí. Výbava profesionálneho lezca: lezecké topánky, vrečko na magnézium, lano, leukoplasty

Basketbal

Kedy: v pondelok na nulte

S kým: s pani učiteľkou Vantarovou a so športovými nadšencami

Kde: v telocvični

Poznámka od pani upratovačiek: netrénujte, prosím, hádzanie do koša v triedach, kto to má potom upratať?!

Volejbal

Kedy: vo štvrtok po škole/v piatok na nulte (niekedy aj po škole)

S kým: s pánom učiteľom Gombárskym a ďalšími skvelými ľuďmi

Kde: v telocvični

Oblúbenosť: vysoká

Úspešnosť: veľmi vysoká

Zaujímavosť: hneď po „selfies“ našich študentov sú fotky volejbalistov vyhrávajúcich rôzne súťaže najobjavovanejšie

Florbal

Kedy: vo štvrtok na nulte (chlapci), v stredu na nulte (dievčatá)

S kým: s pani učiteľkou Vantarovou a akčnými študentami

Kde: v telocvični

Varovanie: to, že hrajú dievčatá, neznamená, že hrajú menej zapálene

ADELA
DUJSÍKOVÁ

VYHODÍME ODPADKOVÉ KOŠE?

Každý z nás denne vyprodukuje slušnú kôpku odpadu, ktorá väčšinou nelútostne putuje na skládku či pri menšom šťastí aj do prírody. Množstvo ľudí v poslednom čase odmieta byť súčasťou takéhoto cyklu a obracia sa na „Zero waste lifestyle“. Teda produkovať minimum odpadu, či už doma v kuchyni, či kúpeľni, na večeri v meste, alebo na cestách.

My Bakeliťáci sme sa týmto trendom dali inšpirovať a tohtoročný Deň Zeme sme zasvätili recyklovaniu a obmedzovaniu množstva odpadu, či už u nás na GBAS-e, alebo aj doma. Netrvalo dlho a mali sme naplánovaných viac než dosť prezentácií a workshopov, a tak sme sa poponáhľali a usporiadali akciu len deň pred samotným medzinárodným dňom, vo štvrtok 21. apríla.

Deň D sme začali krátkymi prezentáciami po triedach, kde ste sa mohli dozvedieť viac o

tom, ako bude (konečne, povzdychneme si) fungovať recyklovanie na našej škole so všetkými košmi, veľkými aj malými a niečo viac o tom, prečo je to také dôležité.

Ďalej sa program presunul do 5.02, kde niektorých až šokovali Mišo Pati a Paťa Rovná svojou prezentáciou o výrobe oblečenia a takzvanej „Fast fashion“. Rozprávali o jej dopade na obyvateľov a životné prostredie v Indii, Číne, Bangladéši a iných krajinách, ktoré dôverne poznáte z visačiek na vašom oble-

čení. Ukázali, že nízka cena týchto výrobkov si vyberá vysokú daň na ľuďoch, ktorí ich vyrábajú, a upovedomili nás o slovenských značkách, a iných udržateľných alternatívach v móde.

Veronika Brtková rozprávala o najpočetnejších materiáloch, ktoré končia v koši – papieri a plaste – presnejšie o ich recyklácii a znovu využití na užitočné veci, dokonca ponúkla aj návody, ktoré sa dajú zrealizovať aj doma.

Najväčším kameňom úrazu je však obchod a ako sa obzeráme, tak sa obzeráme, stále netušíme, ako kúpiť niečo, čo nie je zabalené v plaste či papieri. Ako sa z toho vymotať poradila Maťka Ostrolucká svojou prezentáciou o nakupovaní a šetrení potravinami. Ukázalo sa, že ani na Slovensku to nie je také čierne a už nakúpíte aj do plátových vreciek či sklenených fliaš. Poukázala aj na častý a neriešený problém vyhadzovania dobrých potravín v supermarketoch a domácnostiach.

Popri prezentáciách prebehlo cez veľkú prestávku vyhodnotenie Junk Art Competition, ktorá bola tento rok ako domáca práca. Zúčastnili sa traja súťažiaci, a tak sme mohli každého odmeniť za ich snahu a kreativitu, ktorá ich výtvorom nechýbala. No víťaz mohol byť len jeden, a tak, po zvážení odbornou porotou z radov profesorov si Katka Laurošková odniesla sladkú odmenu a knižnú poukážku.

Po prezentáciách sa začalo premietanie filmu The true cost, dokumentu o pracovných podmienkach žien v továrňach na oblečenie v Indii. Zároveň sme von (s nemalou námahou) vyložili stoly a stoličky a začali sa workshopy. Mohli ste si namaľovať plátenné tašky s ekologickou tematikou či vyfarbiť keramické hrnčeky. Tie budú dostupné na nulte, kde sa budú môcť využívať ako alternatíva k papierovým hrnčekom z bufetu.

Ďakujeme všetkým, čo sa zúčastnili, a dúfame, že aj po Dni Zeme na ňu neprestanete myslieť a využijete niečo materiálne alebo aj nehmotné, čo ste si odniesli z našej akcie aj do budúcnosti.

MARTINA ORVOŠOVÁ

ELEGANCE IS THE ONLY BEAUTY THAT NEVER FADES

Sposolstvom nesmrteľnej módných ikon - Audrey Hepburn - by som vám chcela odovzdať pár tipov na leto, ale i do každého času roka. Osobne sa stotožňujem s jej slovami. Eleganciou sa nikdy nedá nič pokaziť. Je morálnou hodnotou ľudstva, ktorá má svoje postavenie i v módnom priemysle. Bohužiaľ, pod vplyvom dnešnej doby konzumu je stále viac a viac utláčaná do úzadia. Žijeme v čase hluku, kriku a prehnanej výstrednosti. Pod rúškom ideológie konzumu sme si zvykli zamerať sa viac na obal a chuť, ako na kvalitu a význam. A inak sa to nestalo ani v móde.

Pod tlakom médií žijeme z obrazov podúvaných masovými výrobcami, ktorých cieľom je zaujať i za cenu straty ľudskej hodnoty. Vyzliekame sa stále viac, pretože chceme zaujať. Róby dnešných celebrit mi až priveľmi pripomínajú rozprávku Cisárova nové šaty. Jej posolstvo sme pochopili ako malé deti, ale akosi prirýchlo sa vyparilo z našich hláv. Nechali sme sa oklamať prefikánymi krajčírmi.

A teraz k očakávanému letu. Slnko, kvety, voda, tropické horúčavy, nahé telá. Týchto pár slov veľmi výstižne vystihuje vytúžené letné prázdniny. Pre niektorých čas, ktorý je plný vyspávania, pre iných čas na všetky dokonalé letné outfity! Leto sa neviaže s ničím iným ako s celým sadom kvetov. Osviežujúca biela, nekonečné množstvo pestrých farieb a veselé vzory.

Kvety vo vlasoch, na oblečení a doplnkoch. Ale pozor, tu prichádza problém.

Teploty v lete sú tropické a stále stúpajú, to je fakt. No to, že kraťasy, ktoré odhaľujú viac, ako by mali, sú nevhodné a nevkusné, zostáva faktom tiež. (Nemám na mysli kúpaliská a dovolenkové destinácie, ale verejné priestory oficiálnejšieho rázu, napr. škola.)

Milé dámy a páni, nenechajme sa oklamať či ponížiť krajčírmi z rozprávky - pravdou je, že sú až priveľmi reálni. Neberte, prosím, moje úvahy ako striktné zákazy, ale ako rady, z ktorých skúste pochopiť podstatu. Skúste byť iní, elegantní. Krikom nahoty prekričíte ostatných, ale mlčaním elegancie si získate plnú pozornosť.

Ak vás nepresvedčili slová mojej (v móde malej) osobnosti, pridávam slová veľikána prestížnej a svetovej módy.

Elegance is not standing out, but being remembered.

- Giorgio Armani

KLÁRA DEKETOVÁ

fashiontime.hu

MALALATA

Aký je ich BASHAVEL? Pri slove Balkán si obyčajný Slováč predstaviť zväčša samého seba vyvaleného na pláži, kebab, teplo a podobne príjemné veci. Avšak takému obyčajnému GBAS-ákovi nepochybne okrem týchto myšlienok prebehne hlavou hurikán modro-bielych pásov, dvaja vysmiati chlapci a množstvo skvelej tanečnej hudby. Jakub a Roman tvoriaci duo Malalata sa už takmer deväť rokov venujú hraniam na rôznych akciách. Na slovenskej scéne sú však veľmi netradiční. Hrajú balkánsku hudbu, ktorá sa uchytila a priniesla im aj nám mnoho skvelých zážitkov. Rozhodli sme sa im teda položiť pár otázok.

AKO STE VZNIKLÍ?

R: Vznikli sme asi pred deviatimi rokmi, niekde v Púchove. Bolo to tesne potom, ako sme skončili gypel. Organizovali sme naše prvé akcie, takzvané „Púchovské párty.“ Ako sme pozývali kapely a DJ-ov, čoraz viac nás lákalo skúsiť si to. A tak sme si to skúsili.

TERAZ STE VEĽMI ZNÁMI. KEDY PRIŠIEL VÁŠ VEĽKÝ BOOM?

R: Zažili sme prvé veľké párty asi päť rokov

dozadu. Zlomilo sa to tým, že sme začali hrať na väčších festivaloch a organizovať veľké akcie.

J: Podľa mňa v lete, keď sme hrali na Grape a Pohode.

VÁŠ NÁZOV VRŤA V HLAVE MNOHÝM EUĐOM. MÁ NEJAKÝ ŠPECIÁLNY VÝZNAM? AKO VLASTNE VZNIKOL?

J: Jedno leto sme spolu brigádovali v stavebnej firme, kde sme dva týždne nerobili nič iné, iba natierali lamy. Nejakto sme sa rozprávali, že chceme byť DJ-ovia, že by sme to mali skúsiť a potrebovali sme názov. Prvé, čo nás napadlo na tú „jednorázovku,“ bolo MALALATA, pretože tie lamy boli malé.

R: A keď to povieš dohromady, znelo nám to neskutočne cool a trendy. Znamenalo to, že sme neboli obmedzovaní nijakým štýlom, nemuseli sme hrať iba SKA alebo iba reggae.

VAŠE PÁRTY SÚ ZNÁME HLAVNE ORIGINÁLNYM HUĐOBNÝM ŽÁNROM. AKO STE K NEMU PRIŠLI?

J: Balkánsku hudbu sme počúvali takmer od úplného začiatku, primárne preto, lebo má blízko ku SKA (reggae). Keď sme boli ešte na gymnáziu, tak nám učiteľ matematiky púšťal

na hodinách CD-čka od Gorana Bregovića, Emira Kosturicu a im podobným. Vtedy sme sa natoľko do tej hudby zaľúbili, že sme to skutočne začali hrať, fungovalo to na ľudí a už sme sa toho nepustili.

R: Ako sme hrali to SKA-čko, začali sme pridávať pár balkánskych pesničiek. Malo to veľký úspech, tiež sme nechceli skončiť ako ďalší SKA-čkovi DJ-ovia, ktorých bolo na Slovensku neúrekom. Balkánska hudba je hudba, ktorú máme radi a nikto iný ju nehral. V tej dobe sme boli skutočne jediní, ktorí sa tomu venovali, dokonca začali organizovať balkánske žúry. Chceli sme robiť niečo iné, aj keď je to taká „exotika.“

VAŠE LOGO JE KOZA, AKO STE K NEJ PRIŠLI? MÁ NIEČO SYMBOLIZOVAŤ?

J: Kozu vymyslel žilinský dizajnér, ktorému sme zadali výrobu loga. Prišiel s tromi alternatívami – králik, kohút a koza. Vývojom sa to ustálilo na koze, ktorá je naša obľúbená.

PÁSIKY SÚ NA VAŠICH PÁRTY NIEČO AKO TRADÍCIA. AKO TO VLASTNE VZNIKLO?

J: To sa nás ešte nikto nepýtal. Ja si myslím, že to je tým, že som pásky nosil aj predtým.

R: A ja som mu „tajne závidel.“ Raz som nemal tričko, a tak mi jedno požičal a mali sme ich obaja.

J: Nebol v tom nejaký zámer, bolo to spontánne.

R: Mali sme to prvýkrát spoločne na Náplavke v Prahe, v lete pri rieke sme hrali námornícku párty, tam sa nám to zapáčilo.

J: Časom sme to začali nosiť pravidelne a nakoniec sa z toho stali naše „montérky“.

R: Jakub v tom aj spáva, aj varí, všetko.

J: Niekoľko sa ma pred časom pýtal, či mám len jedno. Aby som to uviedol na správnu mieru,

mám ich minimálne šesť.

R: Šesť a dve tielka na odvážne obdobie!!!

KEĎŽE SME SA DOPOČULI, ŽE POPRI MNOHÝCH KRAJINÁCH STE NAVŠTÍVILI AJ JAPONSKO, ČO JE ÚPLNE INÁ KULTÚRA, AKO REAGOVALI MIESTNI NA VAŠU HUDBU?

J: V Japonsku sme boli minulú zimu. Je to síce divné, ale prišli všetci v pásikoch. Keďže tam je scéna balkánskych DJ-ov a ľudí, ktorí tieto akcie vyhľadávajú, nebolo to nič nové, hoci sme pre nich boli asi trochu exoti. Reagovali na to dobre, poznali tie pesničky a zabávali sa. Bolo to iné ako v Európe, ale super.

R: Organizujú tam pravidelne akciu Balkan Beats a volávajú si tam rôznych hostí z Európy. Takisto aj v Mexiku a iných kontinentoch sú tieto balkánske akcie. Ako aj tu, aj tam je skupinka nadšencov, ktorí tú hudbu majú radi a robia tieto žúry. Takže my vlastne pozývame ich sem a oni zase pozývajú nás.

AKÉ SÚ OSTATNÉ ZAUJÍMAVÉ MIESTA, KDE STE UŽ KONCERTOVALI?

R: Stále čakáme na Sučany. Okrem Japonska a Mexika tak bežne po Európe – v Berlíne, na Malte, v Litve, v Maďarsku a Poľsku, ale ešte sme neboli v Paríži ani v Londýne.

AKÝ JE POSTUP ORGANIZOVANIA PÁRTY?

J: Za každou párty je strašne veľa roboty. To, že sem prideme, je len špička ľadovca. Hlavne pri tých väčších mestách si mesiace dohadujeme miesta, interpretov a ak sú zo zahraničia, tak riešime hotely a letenky a nasleduje technická produkcia od zvuku až po bary.

R: Mesiac predtým založíme event, nasleduje propagácia. Hráme dva- až trikrát do týždňa, nikdy nemáme úplne voľno, sme na počítači niekde v kaviarni a pracujeme, mailujeme a telefonujeme. Väčšina DJ-ov iba hráva, ale my sme nechceli byť odkázaní na to, či nás

niekto zavolá, alebo nezavolá.

J: To nám asi zostalo od začiatku, že si tie akcie robíme sami podľa seba a riadime si to od A po Z. Jeden z tých prejavov je aj to, že nemáme manažéra. My si to robíme všetko

sami.

R: A asi preto nemáme čas vytvárať vlastnú hudbu. Vybrali sme sa cestou robenia divokých akcií pre ľudí, aby z toho mali zážitok a malo to hodnotu.

UŽ STE DOŠTUDOVALI ALEBO SA KONÍČKU VENUJETE POPRI ŠKOLE?

R: Už sme doštudovali, ale dlho sme to robili popri škole. Robíme to na plný úväzok. Po škole sme to riskli. Vyštudovali sme niečo úplne iné a mali sme strašnú dilemu, či pôjdeme pracovať a budeme to robiť iba popri práci, alebo sa tomu budeme venovať naplno.

J: Ja som mal popri škole polovičný úväzok. Bolo pekné sledovať, ako môj koníček začína zarábať viac ako normálna práca, ktorú som

chcel robiť. Tak som si povedal, že poďme do toho.

A ČO NA TO CELÉ POVEDALI RODIČIA?

R: Na začiatku tomu neverili, predstavili si

nejakého „diskotekára,“ ktorý musí tráviť večery s opitými ľuďmi, možno sa tam ešte aj opija a že to nemá žiaden zmysel ani hodnotu.

J: Mne to takto rodičia nepovedali, ale nedostával som od nich ani „support.“ Prvýkrát, keď ma pochválili za to, čo robím, bolo zhodou okolností na Náplavke v Prahe, videli tú masu okolo 3000 ľudí, ktorí išli na nami zorganizovanú akciu. Zo začiatku to nechápali, asi si mysleli, že hráme po diskotékach pre pár opitých ľudí. Tam prvýkrát zažili tú atmosféru, to, že je to výsledok našej práce.

R: Veríme, že sú na nás pyšní.

RACHEAL TEMITOPÉ IJISESAN
PERRYOVÁ A VLADIMÍR PEKAR

REVIEWS

THE PRESTIGE

Jedno slovo. Mindblow. To pocítite v plnej sile od polovice až po posledný moment filmu. Krajšie a výstižnejšie slovo k nemu by sme hľadali len márne, pretože ho opisuje viac ako len presne. Film Christophera Nolana, režiséra filmov ako Interstellar, Memento alebo Inception, bol natočený v roku 2006 (ja viem, už je to 10 rokov!), ale aj napriek tomu nestráca svoju jedinečnosť. Po prvom pozretí môžu síce niektoré detaily zostať nepochopené, alebo dokonca nepovšimnuté, pri druhom vám však prinesie minimálne taký filmový zážitok ako po prvom raze, ak nie väčší. Dá sa povedať, že Nolan sa doslova vyžíva v zamotaných dejových línách a na neuveriteľnom gradovaní deja. Možno práve preto má ako jeden z mála režisérov schopnosť udržať pozornosť počas celého filmu. Nebolo to inak ani pri Dokonalom triku, momenty, kedy máte čas skrollovať facebook v tomto filme, chýbajú... usúdte už sami, či vám to vyhovuje alebo nie. V momentoch, kedy dej neplynie až tak rýchlo, sa o udržanie pozornosti postarajú kľúčové dialógy medzi hercami. Hviezdne herecké obsadenie podalo naozaj výborné výkony. Hlavné postavy sú nadmieru komplikované a neprestávajú sa vyvíjať až do samotného konca. Niektoré postavy majú medzi sebou mimoriadnu chémiu. Napríklad postava Alfreda Bordena (Christian Bale) a

Olivia Wenscombe (Scarlett Johansson), ktorých dialógy nie sú veľmi početné, ale značne ovplyvnili a oživilí dej. Príbeh sa odohráva v 18. storočí, väčšinu času v Londýne a chvíľu v Amerike v Colorado Springs..

Dvaja mladí kúzelníci Robert Angier (Hugh Jackman) a Alfred Borden aj s Johnom Cutterom (Michael Cane), ktorý sa neskôr stáva Angierovým inštruktérom, pracujú ako asistenti kúzelníka. Obaja sú mladí a ambiciózní a pri tejto práci sa medzi nimi vybuduje súťaživosť a vzájomná nenávisť, ktoré ich sprevádzajú počas celého filmu. Angier má postupom času vybudované v spoločnosti svoje meno. Borden však svoje triky nevie predať, a tak nie je až taký známy. Až dokiaľ nepríde jeden trik nazvaný „premiestnenie človeka“. Spočiatku je to len Bordenov trik, ktorý mu prináša slávu a povest' najlepšieho kúzelníka v Anglicku. U Angiera to vyvoláva posadnutosť tajomstvom tohto triku. Preto posielala svoju asistentku Oliviu pracovať k

Bordenovi, s úlohou zistiť ho. Olivia si vybuduje dôveru u Bordena a Angierovi dáva Bordenov denník, čo ho nepriamo vedie do Ameriky, do Colorado Springs. Tu vyhľadá Nikola Teslu (David Bowie), ktorý tu pracuje v snahe utiecť médiám, a vkladá doňho nádeje, že mu stroj na premiestnenie človeka zostrojí. Veľká časť sa odokrýva počas čítania denníka.

Tento film nielenže prináša nevšedný pohľad do sveta kúzelníctva a trikov, zložitú psychológiu človeka v rôznych životných situáciách, ale tiež ponúka možnosť vidieť, akú cenu sú ľudia ochotní zaplatiť za úspech. V niektorých častiach, prevažne v strede filmu, pôso-

bí jeho spracovanie po časových úsekoch trochu rušivo a zmätenie, ale to ku koncu, keď začnú udalosti dávať zmysel, pominie. Použitá hudba nie je výrazná, len jemne dotvára gradáciu. Keď pozeráte tento film, po polovici sa do vás začne vkrádať pocit, ktorý človek cíti, keď Harry Potter ožije v Hagridových rukách, alebo pocit veľmi podobný tomu pri pozeraní akejkoľvek 9. epizódy GOTka.. Na konci Dokonalého triku zostanete sedieť, hľadiaci do obrazovky, plný zmätenosti ale obrovského uspokojenia z dobre využitých 130-tich minút vášho života.

ADRIENN GALLOVÁ

MUSIC

JAMES BLAKE - THE COLOUR IN ANYTHING

In 2016, it is not uncommon for a famous artist to drop an album without announcement. After Beyonce and Radiohead did it, James Blake pulled it off as well. The fact that 27-year old Blake finds himself in such company is worth noting. After all, there are some very well-known names that contributed to his new record, The Colour in Anything, including Frank Ocean and Justin Vernon. The rise in Blake's popularity is undeniable, the real question though is whether his music has been getting better as well.

For better or for worse, it retains about the same quality. Considering how brilliant his previous album was, it isn't much of an issue. Blake's typical soft, often falsetto vocals are as haunting as ever. The same can be said about the glossy, lush production. Of course, there had to be something fresh in order to make

the monstrous 77-minute duration less daunting. Well, the trait that was somehow absent in Blake's previous work was

variety. The Colour in Anything is certainly much more varied. Among the typical R&B songs, there is a number of ballads, which consist of only Blake and piano; there are tunes which use booming arena-ready synths or electric guitars. There is even a full a cappella song. Thanks to this diversity, the huge duration of the album doesn't seem all that terrible. Unexpectedly, there are some filler tracks, but overall, The Colour in anything is a success.

RADOVAN BUDOŠ

MARTINA SLOČANSKÁ - APRÍLOVÉ DIEVČA

Túto ružovú knižku čítam už druhýkrát. Priznávam, prvé stretnutie s ňou bolo pred piatimi rokmi. Priznávam, vtedy sa mi páčila. Chcete vedieť, ako to bolo tentoraz?

Martina Solčanská, ktorá bola pred rokom aj na našej škole, vraj písala túto knihu počas svojich stredoškolských rokov, editovala ju počas svojho dospievania a vydala ju niekedy potom. Sama sa pýtam, či nebolo neskoro - opravovanie a prepisovanie akoby uberalo z „mladickosti“ a dialógy sem-tam pripomínajú rozhovor dvoch odžitých dospelákov.

Na jednej strane sú vtipné, realistické situácie a jazyk mladých, na druhej myšlienky tridsiatnika a pohľad na svet veľmi nepodarenými ružovými okuliarmi. Na jednej strane stredná a problémy s chlapcom, na druhej nanešťastie len načrtnutá psychológia zlej rodinnej situácie. Bez tejto chyby by knižka (možno) bola skvelým príkladom slovenskej literatúry pre mládež, takto je to len niečo medzi, nepodarok, pokus.

Bibiána, ktorá nastupuje na strednú, síce podobné okuliare má, no na to, že má 14, rieši dosť bizarné situácie. Nechápem, prečo pri re-

edícií trochu nepozmenili text, keďže je počas čítania dosť badať, že príbeh nie je zasadený do 21. storočia. Samo osebe by to nevadilo, no myslím si, že čitateľky, ktoré majú tento rok okolo štrnásť rokov, by to vedelo odradiť.

Najviac sa mi páčilo, ako Bibi nedokázala myslieť na jednu vec a myšlienky jej akoby pobehovali po papieri. Určite to hodnotím ako najväčšie plus knihy. Ďalším by bol prekvapivý a rýchly záver, ktorý nechal mňa a určite aj iných čitateľov v obavách a pochybách.

MÁRIA RUSNÁKOVÁ

tejto zeleniny, nebojte sa tento recept vyskúšať - je rýchly a pomerne ľahký a mrkva tam nerobí žiadne problémy. Už len pozor na neporiadok, aby vám maminy nevynadali!

POSTUP:

1. Očistenú a najemno nastrúhanú mrkvu dáme do misky, pridáme kryštalový cukor, šťavu z citróna, vanilkový cukor, celé vajčička a rozmiešame.
2. Múku zmiešame s práškom do pečiva, s polievkovou lyžicou škoricie a jednou malou lyžičkou sódy bikarbóny. Postupne všetko primiešame k mrkve. Nakoniec vlejeme olej.
3. Pripravíme si košíčky na muffiny a plníme ich pripraveným cestom. Pomaly pečieme v predhriatej rúre asi 25 minút na 180 stupňov.

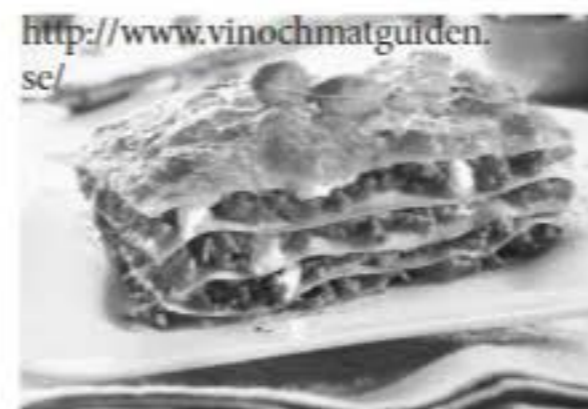
SOŇA LUKÁČOVÁ

INTERNATIONAL DAYS

This time I picked one day of summer holidays so if you are currently just lying around enjoying doing nothing you can think about a slightly more funny way how to spend your free time. For example on 29th July. It is the middle of our

<http://www.vinomatguiden.se/>

holidays as well as the Lasagne day, Talk in an Elevator Day, Lipstick Day, International Tiger Day, Rain Day and System Administrator Appreciation Day. I don't know what that last one means but it must be something very special.

Honestly what special date would it be without any nice meal to celebrate? But luckily we do not have to experience this as here is the Lasagne Day. I think the first thing that comes to our minds when we hear the word "lasagne" is Garfield the cat (of course Garfield also has his own day and it is 19th June). I have been wondering why exactly lasagne. And Jim Davis the creator of this comic strip explains that he really loves this meal and that he thought it would be funny to have a cat that likes lasagne. But he also says that as it turns out, he hears from people all the time that their cats love lasagne. Which must be a proof that lasagne is an absolutely great food worth celebrating. Or just that cats really eat everything? No. It must be the former as there also exists a popular annual festival in Italy which celebrates especial-

ly homemade lasagne. As nowadays it is quiet easy to get an already prepared frozen version of this meal which you just unpack, put into the microwave oven and heat up. But it is still better to prepare it yourself so that you know exactly what you eat.

This summer day also reminds us of the largest of the world's big cats as it is the International Tiger Day. These are really unique mammals. For me especially because of their colour as it is really unusual in the wildlife. We all know that there are tigers with orange and also white fur. The orange colour with black stripes helps the predator to move in the jungle without being noticed. Seeing that, it is really interesting that white tigers do not come from snowy climates. White Bengal tigers actually come from India, Nepal or Bangladesh. It is

just similar to the reason that some people are brunettes and some are blondes. This day was first celebrated in 2010 and was founded at an international summit that had been called in response to the shocking news that 97% of all wild tigers had disappeared in the last century, with only around 3,000 left alive because of humans. Tiger Day aims to protect and expand

MRKVOVÉ MUFFINY

POTREBUJEME:	200ml oleja
400g mrkvy	1 vanilkový cukor
250g kryštalového cukru	1 prášok do pečiva
400g polohrubej múky	1 ČL sódy bikarbóny
3 vajcia	košíčky na muffiny
1 PL mletej škoricie a citrónovej šťavy	

Ahojte! Ako sladkú bodku na záver školského roka som pre vás odskúšala upiecť mrkvové muffiny. Aj keď nie sú niektorí z vás nadšenci

their habitats and raise awareness of the need for conservation.

Together with the others this day is also connected with the lipsticks. Thinking about it this small tube has always been surrounded by so much controversy. People since the very start wanted to somehow decorate and distinguish themselves from the others. In the past lipsticks were made of a variety of substances from minerals through poisonous algae to some bugs and beetles. Today of course we still have some of these products made only from natural substances but hopefully different from those used in the past. Also this little item has its own benefits. For example it highly protects your lips and also most of the women say that wearing

a lipstick provides them with self-confidence. So, why not just put on one of your favourite colours and step into the world with some additional courage.

HÁMA ISMAIL

CREATIVE WRITING CLUB

Ďalšie ráno. Tentokrát dokonca pondelkové. Áno...všetci ho nenávidíme. Ale ľudia, vy vôbec neviete, čo to znamená mať náročný pondelok. Jasné, všetci sa stále len sťažujete a ja musím uznať, že pondelok nie je sranda, ale kebyže žijete môj život čo i len jeden deň, prosíkali by ste, aby ste boli zase sami sebou, mali milión vašich pondelkov a už žiadne moje. Môže sa zdať, že prehánam, ale zorganizovať bankovú lúpež vôbec nie je sranda. Áno, síce len sedím doma a pozerám sa ako ranné slnko suší môj super-extra-batmanovsko-zločinecký úbor, ale v pondelky sa plánuje na celý týždeň. Samozrejme banku nemôžem ísť vylúpiť každý deň v týždni, ale musím vybrať ten správny deň a stratégiu, a pomedzi to si ešte musím niečo ukradnúť v potravinách, veď musím z niečoho žiť. Pomaly si už začínam búchať hlavu o stôl. Ako mám prísť na to, ktorý deň tam ísť. A do ktorej banky? Bohužiaľ, nemám žiadne informácie o bohatstve okolitých bánk a ani ich zabezpečení. Asi sa už musím priznať, že so len začiatovník. Ešte som nič neukradol. Teda okrem žuva-

čiek. Ale zaujal ma tento životný štýl, tak som si povedal, prečo nie? Snažil som sa do toho dotiahnuť aj kamoša. Ale keď som mu oznámil môj skvelý plán, tak sa na mňa pozrel akoby som sa zbláznil. Aj sme sa trochu pobili, teda ja som ho sotil a on mi da facku. A viete ako to bolelo? Mal som celé líce červené. Viete, fakt som nečakal, že by a môj kamoš, ktorého poznám od škôlky, hrávali sme sa spolu s legom a aj sme spolu utiekli, aby sme preskúmali okolie, takto odmietol. On fakt nevie, čo je dobrý plán. Dokonca som nakreslil obrázok, na ktorom spoločne vykrádame banku. A navrhol som aj jemu super-extra-batmanovsko-zločinecký kostým. Ale veď on príde za mnou, keď si budem prerátavať peniažky na stole. Potom bude chcieť znovu byť môj kamoš. Ach...už sa teším, keď sa môj život obráti hore nohami. A to nie je zlé. To bude práveže dobré.

Ivana Krížová (Year 5)

Thank you for your support this school year. #gbaswriters

drama queens

Did you hear that?
We heard the same!
The panic we can make
is usually fake,
so welcome to our game.

Remember, everything we know
is absolutely true.
However, what we say
have to stay
between us and you.

No doors are stopping us,
neither is the wall.
It's up to you what story you choose
we're just trading the hottest news:
two hugging people in the hall!

It's a very simple recipe,
it can take a few hours,
we spread they are dating... and maybe
she's expecting yet the second baby.
All the attention is ours.

When we get caught,
we just make it a joke.
Controlling the masses
we forgot to take our drama glasses
walking through the drama smoke.

We're glad to meet you,
but you never know who's one of us...
We wear a diamond crown
and we never back down.
Sincerely, the drama queens of GBAS.

Lucia Magáthová

10 THINGS WE SHARE WITH HOGWARTS

How me a person who has never wanted to go to Hogwarts... The Scottish school of witchcraft and wizardry has always been something we were dying to even look at. And studying there? That would be a dream come true. That summer you were 11 years old was very stressful. You were hungry in your room under the stairs, you were desperately looking for the chamber of secrets and you named every owl you met Hedviga. You checked your mail box everyday and you even checked your e-mail

twice, after all it's the 21 century. You could wait for many years, your invitation letter would never come. How's that possible? Hermione got one and she's as much Muggle as you are. To fight your way out of despair, you applied to GBAS and you're here now. I'm more than happy to tell you now it's the end of your pain, because there are 10 things we share with Hogwarts but you've never noticed them before.

The Mirror of Erised would be the first one. The usual way of using is you stand in

front of it and you see the deepest desire in

your heart. In case of Harry Potter his parents were standing there. Only the happiest man in the world could see only himself in the mirror. However this magical object can drive people mad. We have the Mirror of Erised in our school on the first floor, but the only thing which is driving me mad is the bad lightning for selfies. I guess that's something what makes it magical. When I stand in front of it I can only see people walking around. But that's just me.

You can see 2 types of people walking in those halls. The first type includes the ones who are forever pessimistic about all their tests, essays and they are simply tired. The other type consists of people who are taking their coffee in their thermo cups everywhere. Those are powered by the magic spell of Espresso Patronum. They can fight against the dark magic easily and they are even able to destroy all the horcruxes and get straight A's in the end.

Have you ever noticed the platform 9 and ¾ at Sučany train station? NO? You haven't looked properly at all. That's the place where all the trains stop. Obviously! Our Hogwarts Express is quite different (mostly because it's called Danka and Janka or Čertík) but the concept is the same. You travel with you best friends, eat jelly beans and you always have to protect yourself against someone who wants to kill you. Keep it casual.

Protection. That's also a motive for another thing we share, which are **the prefects**. Their prefects are the students of the highest authority and their job is to regulate the fellow students' behaviours and to deal with fights between Gryffindor and Slytherin. Our prefects are the students of the highest authority and their job is to regulate the almighty queue for lunch and to deal with fights between the armies of lunch 1 and lunch 2. Both of

them are indeed irreplaceable.

The canteen isn't the only place where fighting takes place. Not taken literally, but the debate club is also having some strong word battles out there with the same rules **the duelling club** has. Fair fighting, no har-

sh words (or dead spells) and after the match two debaters (or duellers) shake their hands in peace. Both duellers and debaters accomplished a lot, often with their bravery in ex-

pressing their opinions (or magic) and their continual will to fight more.

However, there are some places you can't fight or even go into because there are many terrible monsters waiting for you there. The restricted section in **the Hogwarts' library** is one of them. At GBAS we don't have only one, but many more. The forbidden clas-

srooms, namely 1.16 or 3.16, are very dangerous for one to enter without a decent guide. However, apart from blood-seeking laptops and spooky markers there's nothing to be afraid of. Next time you can stand in front of that door, pick up your pink highlighter, shout 'Alohomora' and the door should be unlocked immediately (approved by 9 out of 10 house-elves).

Another dangerous place to stay in would be **the dungeons**. A place with a lack of sun light, wet and mossy ceilings, scenes cut out of a horror film... Seems like the changing rooms to me. Death treats from the basilisk on the wall are replaced by more romantic messages, such as 'Jožo is the best' or the diaries of desperate students (day 156 and still no day without a test). You can meet many monsters here but you can't see them through the amount of suitcases on Friday. If we could just take our brooms and fly over it our underground would be a much better

place.

The pride of our school, stress-free area, a place with the best wi-fi connection and the best view at the mountains and highway: our kind of an **Astrology tower**. After climbing the huge amount of stairs there's a reward in the end. I'm not talking about an A from PE nor a six pack on your belly. It's the rela-

xing atmosphere we all have there. In both, Hogwarts and GBAS, there's an open teacher there with an infinite love to all living beings and our planets (or one planet in case of our school).

Grass is a place where all the students meet. It doesn't matter what house you belong to, because there are no boundaries or magic spells there. We can compare it to the **Transfiguration Courtyard**. We can't turn our classmates into ferrets there (unfortunately) but we can turn a terrible day into a good one for sure. Here we can absorb the energy from the sun or practise our Quidditch skills. The possibilities are endless.

The last thing I want to mention is there's

no ringing of a school bell in our school. An anomaly seen only here and in Hogwarts. At least that's a reason for us to look at our smartphones or to add some fancy fob watches to our Christmas wishlists.

To say the truth, I see a bright future in our school. Because as J. K. Rowling said, every great wizard in history has started out

as nothing more than what we are now, students. A future of students dressed in school uniforms, drinking butter beers and pacing about in invisibility cloaks. In a few years we will stand in front of the headmaster's office demanding for more dragons for school. So, where are my Potterheads at?

LUCIA MAGÁTHOVÁ

KAM CESTOVAŤ, AK MÁŠ HLBOKO DO VRECKA?

Ak ste dobrodruhovia a máte radi bláznivé zážitky s kamarátmi, road trip je to pravé orechové. Kto nesníval o úžasnom lete strávenom na tých najúžasnejších miestach?

Keďže treba byť predsa len trochu opatrný v niektorých veciach, mám pre vás tip ako na to. Internetová stránka routeperfect.com vám pomôže vytvoriť plán presne pre vás. Ich portál sa riadi mottom: „Explore Europe YOUR way!“ A presne tak to aj funguje. Zvolíte si iba to, čo vám vyhovuje a vytvorí vám to plán celej vašej cesty.

Amsterdam, Brusel, Štokholm... Ďalšie krásne metropoly, ktoré stojí za to vidieť.

Amsterdam, miesto s bohatou históriou a okúzľujúcimi uličkami, príjemná zmes starého a nového. Zaanse Schans je kapitola sama o sebe, miesto, ktoré ešte nikdy nesklamalo. Ide o skanzen veterných mlynov a iných zaujímavých budov a miesto, kde si môžete činnosti ako výrobu drevákov, syru a porcelánu vychutnať naživo. Najlepšie je dostať sa tam pred piatou poobede, neskôr sa mly-

ny zatvárajú. Vstup do areálu je zdarma a do mlynov je len symbolický poplatok. Nemôžete zabudnúť na amsterdamský prístav, ktorý patrí k najvýznamnejším v Európe. Každý šiesty Amsterdamčan pracuje práve tu. Pre-slávené sú taktiež „coffee-shopy“. Brusel, hlavné mesto Belgicka, ale taktiež považované za hlavné mesto Európy. Sídlí tu politické, finančné a obchodné centrum pre celú Európu. Nie je to však len o veciach, ako sú tieto. Brusel vás dostane svojou rozmanitosťou a duchom histórie. Ústredným turistickým bodom Bruselu je architektonicky úžasné stredoveké námestie Grand Place. Len pár krokov od námestia sa nachádza svetoznámy

symbol Bruselu - cikajúci chlapček Manneken Pis.

Štokholm má svoje neopakovateľné čaro. Je to jedno z najkrajších hlavných miest na svete. Stojí na štrnástich, mostami prepojených ostrovoch jazera Mälaren, tesne pri Baltickom mori. Jeho staré mesto Gamla Stan je ako malé bludisko, s úzkymi vydláždenými ulicami a štíhlymi, zväčša oranžovými alebo červenými budovami. Jeho metro sa dá považovať za obrovskú galériu, kde je väčšina staníc pomalovaná rôznymi farebnými motívami a mozaikami. Veľmi zaujímavá je dru-

há polovica júna, kedy slnko nezájde kompletne za obzor, a tak svetlo ostáva aj v noci. Keďže je celé centrum mesta na vode, okrem autobusov tu premávajú aj lodky, ktoré vás povožia okolo centra a vyhodí na zaujímavých atrakciách. Plavba po mori vám značne spestrí deň.

Teda, či sa už vyberiete na spomínané miesta, alebo sa rozhodnete pre niečo iné, to je už iba na vás. Hlavné je sa rozhodnúť a niečo zažiť.

JANKA KLIMEKOVÁ

NIEKTORÍ SI NEDAJÚ POKOJ ANI V LETE

Cez leto nemáte nič na práci a už teraz ste z toho znudení. Niektorých tento problém netrápi, pretože si pohotovo za školu našli náhradu. Veď čo by robili celé dni doma? Pozrite sa, aké plány majú vaši spolužiaci a prípadne sa nechajte inšpirovať.

Intenzívny jazykový kurz v Londýne

Ach, Londýn... Aj vy máte chuť hneď si zbalíť kufre a ísť sa tam pozrieť, len čo začujete názov mesta? Nuž, presne toto sa chystá urobiť Samko. Cez leto sa na dva týždne zúčastní kurzu v Anglicku, ktorý mu nielen pomôže zlepšiť si znalosť anglického jazyka, ale aj umožní zažiť plno krásnych chvíľ s ľuďmi jeho vekovej kategórie z celého sveta. So spoločnosťou EF - Education First (<http://www.jazykovepobyty.sk>) Samko necestuje prvýkrát. Doposiaľ bol vždy spokojný a pevne verím, že ani teraz ho jeho voľba nesklame.

Jeho plán je jasný: doobeda jazykové kurzy a všetok ostatný čas má pre seba. Súčasťou kurzu sú aj rôzne druhy zájazdov a výletov, ktoré však nie sú povinné. Aspoň bude mať viac času na svojich budúcich kamarátov, s ktorými bude bývať aj na internáte. Nakoľko sa jeho škola nachádza v srdci Londýna, má to ku všetkému celkom blízko.

Mňa to dosť zaujalo. Ak aj vás, bežte sa pozrieť na stránku agentúry a možno si aj vy pre seba nájdete vhodný kurz.

„Predchádzajúce kurzy boli úžasné. Našiel som si veľa nových kamarátov, spoznal nové mestá a aj štýl života, akým sa žije v Británii a Švajčiarsku. Tento rok sa teším na to, že spoznám nových ľudí a že si vyskúšam, aké je to žiť v Londýne.“

- Samuel Ivaška

Je dobré mať kontakty

Preč z rodnej krajiny na leto odchádza aj Kiko. No ten nemá v hľadáčiku štúdium, ale prácu. Zatiaľ to s ňou však nie je úplne isté, tak mu všetci držia palce. Bude to prvýkrát, čo ide do zahraničia na vlastnú päsť, nakoľko toto sú prvé prázdniny, kedy už dovŕšil 18 rokov. Odlieta na konci školského roka a vracia sa naspäť až ku koncu augusta. S vybavovaním všetkých vecí okolo mu pomáha kamarátka, u ktorej bude aj bývať.

„Minulé prázdniny sme spolu robili a navrhla mi, že budúce leto môžem pokojne prísť a niečo si zarobiť.“

Aj takto sa dá jednoducho dostať na prázdniny do zahraničia. Skúste porozmýšľať nad niekým z vašich známych, kto by bol ochotný vás ubytovať. Možno si na leto ešte spravíte pekný plán aj vy. Navyše je dobré mať so sebou niekoho, kto sa v okolí vyzná.

- Kristián Šándor

Last but not least

„Vytúžené letné prázdniny, ktoré sa ku mne nenávratnou pomalosťou blížia, by som mala stráviť v Anglicku. Už dlhé roky mi tam pracuje ocino a vďaka jeho pomoci sa mi tam podarilo nájsť príjemnú prácu. Budem pracovať v malej firme v južnej časti Anglicka. Firma sa zaoberá zberom úrody, následným roztriedením a predajom. Ich úlohou je zabezpečiť pestovateľom a odberateľom vhodné podmienky na predaj a kúpu. Mojou úlohou bude skúmať nazbieranú úrodu, poznatky zapisovať a odovzdať ďalej vyššie nadriadeným.“

- Romana Trnovská

ADELA
DUJSÍKOVÁ